

ὁ κῆπος τῆς ἀγιότητος

«Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν»
Α' Ἰωάννου 4:16

Στορᾶνε οἱ ἀγιογράφοι πῶς ἕνας ἀπ' τοὺς ὀνομαστοὺς ἐρημίτες στήν ἔρημο τῆς Θηβαΐδας, ἦταν ὁ Ἅγιος Παφνούτιος. Ἡ αὐστηρότητα τοῦ βίου του ξεπερνοῦσε κάθε νοητό ὄριο καί σ' αὐτούς τοὺς ἀπόκοσμοι ἀσκητές. Πρότυπά του σταθήκανε οἱ πῖο αὐστηροὶ ἅγιοι κι ὁ Χριστοκεντρισμός του δέν ἀνεχότανε κανένα συμβιβασμό. Οὔτε τόν πῖο ἐλάχιστο. Εἶχε τήν εὐνοια τοῦ Θεοῦ καί γιὰ τοῦτο ἄκουγε συχνά φωνή, πού δέν ἦτανε τοῦ κόσμου τούτου. Κάποτε κρίνοντας τόν ἑαυτό του ἀναρωτήθηκε τίνος ἁγίου ἔμοιαζε περισσότερο. Καί τόσο ἐπίμονο στάθηκε τοῦτο τό ρώτημα, ὥστε γρήγορα μετάλλαξε σέ προσευχή καί σ' ἱκεσία. Ἰκέτευε τόν Κύριο νά τόν πληροφορήσει σέ ποιόν ἔμοιαζε ἀνάμεσα στοὺς τόσους, πού ἀφιερωθήκανε ἀπόλυτα στή διακονία του. Κ' ἡ φωνή, πού τόσες φορές τοῦχε ἀποκαλύψει τόσα καί τόσα, τόν πληροφοροῦσε πῶς μοιάζει μ' ἕναν μουσικό ποῦπαιζε καί τραγουδοῦσε σ' ἕνα γειτονικό χωριό καί διασκεδάζε τοὺς γλεντοκόπους ξενύχτες, σ' ἕνα νυχτερινό κέντρο ἀσωτείας. Ὁ Παφνούτιος ἔμεινε κεραυνομένος. Ποιά σχέση μπορούσε νάχει αὐτός μ' ἕναν τέτοιο ἀνθρώπο; Τί κοινό μπορούσε νά ὑπάρχει ἀνάμεσά τους; Ὡς τόσο ὁ Παφνούτιος εἶχε ἀπόλυτη πίστη στή φωνή πού ἄκουγε τόσο συχνά νά τοῦ μιλεῖ καί νά κατευθύνει τά βήματά του καί πού τή λογάριαζε εὐλογία Κυρίου. Γιὰ τοῦτο παράτησε τό ἐρημητήριό του καί κίνησε γιὰ τό χωριό ὅπου βρισκότανε τό νυχτερινό κέντρο πού δούλευε ὁ μουσικός. Ρώτησε γι' αὐτόν, καί τόν πληροφοροῦσε πῶς βρίσκεται σέ κείνο τό κέντρο καί διασκεδάζει τοὺς πότες. Πῆγε καί τόν ἀντάμωσε καί χωρίς περιστροφές τόν ρώτησε πῶς κατάφερε νά φτάσει σέ τόσο ὕψος ἀγιότητος. Ὁ μουσικός τόν κῦτταξε μέ κατάπληξη καί νόμισε πῶς τόν κοροϊδεύει, ἢ πῶς ἀστειεύεται. Τοῦ εἶπε πῶς εἶναι ὁ πῖο πανάθλιος ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, πῶς πρὶν κάνει τόν ἐπαγγελματία μουσικό, ἦτανε κατ' ἐπάγγελμα ληστής καί πῶς ἡ ζωή του δέν ἦτανε παρά ἕνα κομποσκοῖνι ἀπό ἀθλιότητες, πού ὅταν τίς θυμᾶται συχαίνεται τόν ἑαυτό του. Παρ' ὅλα τοῦτα, ἐπειδὴ ὁ Παφνούτιος πίστευε στή φωνή πού ἄκουγε μέσα του, δέν ἀρκέστηκε σ' αὐτό ἀλλά ἐπέμεινε νά ψάξει ὁ μουσικός περισσότερο στή ζωή του, ν' ἀνασκαλέψει τά περιστατικά της, νά θυμηθεῖ περισσότερο καμμιὰ καλή του πράξη, ἢ καί περισσότερες. Ὁ μουσικός ἀφοῦ προσπάθησε νά θυμηθεῖ, κι ἀφοῦ συλλογίστηκε εἶπε:

— Θυμᾶμαι πῶς ἐγώ κ' οἱ ληστές τῆς συμμορίας μου πιάσαμε

περιεχόμενα

συνοπτικό ἀλφαβητικό εὑρετήριο

ὁ κῆπος τῆς ἀγιότητος	1
ἀνθολόγος	9
ἀόρατος πόλεμος	12
βιβλιογραφικές ἐπισημάνσεις	13
γονεῖς & παιδιά	16
ἐλέχθη	17
ἐρμηνευτικό	18
ἐρωταποκρίσεις	19
ἐκκλησία καί ἰσλάμ	21
ἱστορίες πού διδάσκουν	23
οἰκουμενιστικό πολῦπτυχο	26
Ὁρθόδοξοι Ἅγιοι τῆς Δύσεως	30
στάρετς	31
ποίημα	32

κάποτε μιά παρθένα άφιερωμένη στό Χριστό. Τήν άρπαξα άπ' τά χέρια τών συντρόφων μου, τήν ώδήγησα σ' ένα χωριό, όπου πέρασε τή νύχτα, κι άμα ξημέρωσε τήν ώδήγησα στό μοναστήρι της, άσπιλη κι άμόλυντη, όπως είχε βγει.

Καί συνέχισε:

— Μιά άλλη μέρα άντάμωσα μιά πολύ όμορφη γυναίκα νά περιπλανιέται μοναχή της στήν έρημο. Όταν τή ρώτησα ποιά είναι, μ' άποκρίθηκε νά μή ζητήσω νά μάθω τόνομά της, αλλά νά τή λυπηθώ, νά τήν πάρω σκλάβα μου και νά τήν πάρω μαζί μου όπου θέλω. «Η κατάστασή μου μέ βεβαίωσε, είναι άξιοθρήνητη. Ο άντρας μου κυνηγημένος για χρέη, πιάστηκε κι άφοϋ βασανίστηκε μέ τά πιό σκληρά βασανιστήρια, κλείστηκε σέ σκοτεινή φυλακή, άπ' όπου δέν βγαίνει παρά για νά δοκιμάσει κι αλλά βασανιστήρια. Έχουμε τρία παιδιά, πού κι αυτά πιαστήκανε για τήν ίδια αιτία, κι έπειδή κυνηγάνε και μένα κρύβουμαι στήν έρημο κι έχω νά βάλω τρεις ολάκαιρες μέρες μπουκιά στό στόμα μου».

Τή βοήθησα, τήν παρηγόρησα, τής έδωσα θροφή κι άφοϋ τή συνέφερα τή ρώτησα πόσο είναι τό χρέος.

— Μέ τρακόσια άσημένα, μ' άποκρίθηκε, σώζεται κι ο άντρας μου, τά τρία άγόρια μου κι έγώ.

Τής έδωσα τά τρακόσα άσημένα και τής είπα νά πάει στήν εύχή του Θεού και νά ζήσει εύτυχημένη.

Έτσι σώθηκε ολάκαιρη ή φαμελιά¹.

Ο νέος πλούσιος πού τηρούσε όλες τις έντολές του νόμου περίμενε τήν έπιδοκιμασία του Ίησοϋ. Όταν όμως άκουσε πώς πρέπει νά μοιράσει τ' αγαθά του στους φτωχούς και ν' ακολουθήσει τόν Ίησοϋ στήν πορεία προς τό Γολγοθά άρνήθηκε. Κι όμως τηρούσε τις έντολές του νόμου! Τι τούλειπε; Τούλειπε τό σπουδαιότερο και τό τιμιώτερο: Η αγάπη. Για τούτο ο ιερός Αύγουστίνος φτάνει στό τολμηρό κήρυγμα: «Αγαπάτε και κάνετε

ό,τι θέλετε». Κι έδώ είναι τό μεγάλο πρόβλημα. Η αγάπη δέν είναι άνθος του έγωϊσμοϋ. Για τούτο ξεκάθαρα μάς λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς πώς «ει αγαπάτε τούς αγαπώντας υμάς, ποιá υμίν χάρις έστι;». Η μεγάλη κατάρα πού στέκει πάνω άπ' τούς ανθρώπους είναι ότι «φυγήσεται ή αγάπη των πολλών». Άμα τούτη ή παγωνιά άπλωθει πάνω άπ' τά κεφάλια του κόσμου σά σκοτεινή νέφωση, οϋτ' ή γνώση, οϋτε τά λογής λογής έπιτεύγματα όφελάνε στό παραμικρό. Είναι άνήμπορα νά διαλύσουνε τό κράτος του ζόφου. «Ο μή αγαπών μένει εν τω θανάτῳ». Και «πās ο αγαπών εκ του Θεού γεγέννηται», κι «ο μή αγαπών οϋκ έγνω τόν Θεόν». Άρα ή αγάπη είναι ο μοναδικός δρόμος προς τό Θεό κι όχι άλλος. Ο Παϋλος τό ξεκαθάρισε διακηρύσσοντας πώς κ' ή πίστη είναι άνώφελη χωρίς τήν αγάπη. Κ' ή αγάπη δέν είναι ή «λόγω» αγάπη, οϋτε ή «γλώσση» αγάπη, άλλ' ή αγάπη ή «εν έργῳ και αληθεία». Τούτος ο κλέφτης πού βοηθοϋσε τούς γλεντοκόπους σ' άσωτα ξεφαντώματα είχε σταθει ο «ίλαρός δότης» πού αυτόν μονάχα αγαπά ο Θεός. Κατάφερε ν' αγαπήσει τό «γεγεννημένον» και μέσω του «γεγεννημένου» αγάπησε τόν «γεννήσαντα». Γιατί «τόν Θεόν ον οϋκ έώρακεν οϋ δύναται αγαπάν». Τόν πλησίον όμως τόν βλέπει, κι αυτόν καλείται ν' αγαπήσει, κι αυτόν αγάπησε τούτος ο ληστής. Γνώρισε τήν αγάπη του Χριστοϋ, «τήν υπερβάλλουσαν τής γνώσεως». Γιατί

1. Λαυσαϊκή Ιστορία, 63 / ΕΠΕ Φιλοκ.6, 325-329. Η διήγηση αναφέρει στή συνέχεια πώς όταν ο όσιος Παφνούτιος έκμυστηρεύτηκε στον μουσικό ότι ο Θεός τούς είχε κατατάξει στήν ίδια θέση, εκείνος «έριξε άμέσως τούς αυλούς άπό τά χέρια του και άλλαξε τή μουσική μελωδία σέ πνευματική μελωδία, κι ακολούθησε τόν άνδρα στήν έρημο. Επί τρία ολόκληρα χρόνια ασκήθηκε μέ όλη τή δύναμή του, και περνώντας τή ζωή του μέ ύμνους και προσευχές, στάλθηκε στον ουρανό και αναπαύθηκε, έχοντας συμπεριληφθει στους χορούς των άγίων και τά τάγματα των δικαίων».

ἡ ἀγάπη «εἶναι τό πλήρωμα τοῦ νόμου», εἶναι κείνη πού οἰκοδομεῖ, κ' ἡ μόνη πού «τῷ πλησίον κακόν οὐκ ἐργάζεται». Καί τότε εἶν' ἀγάπη ὅταν, ὅπως λέει ὁ Παῦλος, «οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς», ἀλλά «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται... οὐ ζηλοῖ... οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται». Χρειάστηκε ὁ Παφνούτιος νά τόν πιέσει τό μουσικό, νά τόν ζορίσει νά θυμηθεῖ γιά νά μολογήσει τά καλά του ἔργα, τήν ὥρα πού ὄχι μονάχα δέν ξιπαζότανε καί δέν περιφανευότανε γιά τούτα, ἀλλ' οὔτε κἄν τά θυμότανε. Κι ὅταν τόν ρωτᾷ ὁ Παφνούτιος πῶς κατάφερε νά φτάσει σέ τόση ψηλή στάθμη ἀγιότητας, τοῦτος ὁ ληστής καί πλανόδιος μουσικός νομίζει πῶς ὁ ἅγιος ἀστειεύεται, ἢ κοροϊδεύει. Τόσο φριχτή γνώμη εἶχε γιά τόν ἑαυτό του, τόσο τόν λογάριαζε χειρότερο ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους καί τόν πιό ἀμαρτωλό μέσα σ' ὅλη τήν πλάση. Κι ὅμως παρ' ὅλα τούτα καί τήν τόσο ταπεινή γνώμη ποῦχε γιά τόν ἑαυτό του ἔφτασε «εἰς παροξυσμόν ἀγάπης καί ἔργων». Κι ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν πρώτη ἐπιστολή του «ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν».

Ὅσο λοιπόν κι ἄν φάνηκε ἀπίθανη καί παράδοξη ἡ σύγκριση πού ἔκανε ἡ μυστική φωνή πού μιλοῦσε στόν Παφνούτιο, ἀνάμεσα τούτου τοῦ ἀμαρτωλοῦ καί τοῦ ἐρημίτη, τά κριτήρια τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ φανερωθήκανε διάφορα. «Ἀνεξερεύνητα τά κρίματα αὐτοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί αὐτοῦ» διακηρύσσει ὁ Παῦλος γράφοντας πρὸς τούς Ρωμαίους. «Τίς γάρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;». Οὔτ' ὅλοι οἱ μοναχοί εἶναι ἅγιοι, οὔτ' ὅλ' οἱ ἅγιοι εἶναι μοναχοί. Δέν εἶναι κλειστή οὔτε καθορισμένη ἡ περιοχὴ τῆς ἀγιότητος. Τούτη ἡ χάρη εἶναι ἄνθος παράδοξο πού μπορεῖ νά ριζώσει, νά βλαστήσει καί ν' ἀνθίσει στους πιό ἀπίθανους τόπους, στίς πιό ἀνακατωμένες περιοχές. Δέν εἶναι λουλούδι πού προβάλλει κι ἀναδίνει τό ἄρωμά του στά ἐκκλησιαστικά ἢ μοναχικά θερμοκήπια. Ξεπετιέται καί στίς περιοχές τῆς ἀμαρτίας, καί μέσα στή κλαγγή

τῶν ὄπλων, στίς τραγικές φάσεις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καί στῆς βιοπάλης τούς λαβύρινθους. Ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωση μποροῦνε παντοῦ ν' ἀχτινοβολήσουνε τό φῶς τους. Κι ὅσοι ἀγαπήσανε περισσότερο τό φῶς ἀπ' τό σκοτάδι γίνονται οἱ ἀγαπημένοι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Παπαδιαμάντης τήν ἀγιότητα τήν ἀντάμωσε περισσότερο στους ἀπλούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ καί λιγώτερο στά θερμοκήπια.

Ἡ ἱστορία τῆς Σεραϊνῶς τῆς Κουμπίνας δέν εἶναι λιγότερο ἀποκαλυπτική, οὔτε ἀναδίνει λιγότερη ὀσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς, ἀπό κείνη πού ὀσφραϊνόμαστε διαβάζοντας τά συναξάρια.

Τί ἦτανε τούτη ἡ Σεραϊνῶ ἢ Κουμπίνα, ἡ γυναῖκα τοῦ Κουμπῆ Νικολάου; Μιά ἀσήμαντη γυναῖκα θά λέγανε ὅσοι τή βλέπανε καί τήν ξέρανε δεκαπέντε κιόλας χρόνια γυναῖκα τοῦ Κουμπῆ. Μιά ἀσήμαντη σαραντάρη, πού δέν κατάφερε νά δώσει οὔτ' ἓνα παιδί τοῦ Κουμπῆ, πού κοντοζύγωνε τά πενήντα. Καί ξέρανε ὅλοι πῶς τούτη ἡ στέρηση ἦτανε ὁ μέγας καὶ ὁ μὲνός τοῦ Κουμπῆ, γιατί τῷθελε τό παιδί. Κ' ἦτανε ἄρχοντας τοῦ χωριοῦ ὁ Κουμπῆς Νικολάου καί τᾶχε τόσο καλά καί μέ τούς Τούρκους ὥστε ὁ λόγος του περνοῦσε κ' ἡ γνώμη του ἦτανε σεβαστή καί λογαριαζόμενη. Δυνατός ὁ Κουμπῆς σέ χρῆμα καί γνώμη, ἀδύνατη ἡ Κουμπίνα. Αὐταρχικός κι ἀλαζώνας ὁ Κουμπῆς, ταπεινὴ καί βράχος ὑπομονῆς ἡ Σεραϊνῶ. Ὁ Κουμπῆς ἀνθρώπος σαρκικός καί τούτου τοῦ κόσμου κ' ἡ Κουμπίνα πτωχὴ τῷ πνεύματι, ἀπλή κι ἀπονήρευτη. Ἐντικρουστ' ἀρχοντικό τοῦ Κουμπῆ καθότανε ἡ Λελούδα. Κόρη ὡς τριάντα χρονῶ, ὁμορφη, «ροδόπλαστη, σεμνή, ταπεινή, πτωχὴ καί ἄμεμπτος, ἀπροστάτευτη καί πεντάρφανη. Ἐνα θεῖον εἶχε, κ' ἐκεῖνος δέν ἦτο ἰκανός νά τήν προστατεύση».

Τούτη λοιπόν τῆ Λελούδα εἶχε βάλει στό μάτι ὁ Κουμπῆς. Ἡ στειρότητα τῆς Κουμπίνας ἦτανε πρόφαση. Κι ἄλλες

γυναίκες ήτανε στείρες, κι άλλοι άντρες είχανε τή λαχτάρα και τόν καυμό του παιδιού, όμως δέν παρατούσανε τίς γυναίκες τους για τούτο τό λόγο. Τό πιθανώτερο είναι πως ό Κουμπής είχε βαρεθεί τή Σεραϊνώ, πως όρεγότανε τή Λελούδα και για νά δικαιολογήσει όλα τούτα πατούσε πάνω στην πιθυμιά του ν' αποκτήσει απόγονους. Φαίνεται πως ό Κουμπής από καιρό σχεδίαζε νά ξεφορτωθεί τή Κουμπίνα και νά πάρει τή Λελούδα. Ήθελε όμως τά πράγματα νά γίνουνε άθόρυβα και γρήγορα. Συχαινότανε τά κουβεντολόγια, φοβότανε τόν αντίλογο. Για τούτο μόλις ήρθε ή Τούρκικη άρμάδα, και χάρις στίς φιλίες που'χε μέ τούς Τούρκους, και πού κάνανε κάθε Χριστιανό νά διστάζει ν' ανοίξει αντίλογο μέ τόν Κουμπή, τούτος ό προύχοντας στάθηκε ό μόνος πού ανέβηκε στή ναυαρχίδα και κουβέντιασε μέ τόν

Τούρκο στόλαρχο και τούπε τό σχέδιό του νά φέρουνε έναν παπά στή ναυαρχίδα, νά φέρει ό Κουμπής τή Λελούδα και κει πάνω νά γίνει ό γάμος τους. Ό Τούρκος συμφώνησε κι ό Κουμπής έτοιμάστηκε για τό μεγάλο σάλτο. Ή Κουμπίνα άνίδεη κ' ή Λελούδα πιό άνίδεη ακόμα.

Νά πως περιγράφει ό Παπαδιαμάντης τή σκηνή:

«Τό βράδυ, όταν ενύχτωσεν, ό Κουμπής είχε αρματώσει μίαν σκαμπαβίαν μέ έξ κωπιά. Τούς δυό εκ των κοπηλατών, φάραδες του γιαλου, όπου ήσαν άνθρωποι του και λίαν άφοσιωμένοι εις αυτόν, τούς έπεισε ν' ανέλθωσι τόν άνήφορον - ύψηλόν, απότομον, πετρώδη, όπου έφερεν τόν Γιαλόν εις τό Κάστρον, ύποκάτω στην γέφυραν

του Κάστρου, από άσχιστον άγριόξυλον παρά τό χάσμα όπου έχαιεν άβυσσος και κρημνός, όπου έπιανε πάντα άνθρωπον ήλιγγος και σκοτοδίνη. Τήν γυναίκα του τήν Σεραϊνώ, τήν είχε κράξει τό πρωϊ, καθώς κατέβαινε από τόν κρεμαστόν σοφάν, όπου είχε κοιμηθεί, κι' έφόρεσε τά πανωβράκια, μέ τάς κεντητάς βρακοζώνας και τά πλατέα μανίκια, κι' έπινε τό πρωϊνόν σερμπέτι του. Διότι μόλις είχε εισαχθή τότε εις τόν τόπον ό καφές. Τόν είχε φέρει πρώτος ό κύρ Άλεξανδράκης ό Λογοθέτης, άλλος προεστός κι' αυτός, έμπορευόμενος από τήν Μολδοβλαχίαν, κι' ό κύρ-Κουμπής, επειδή δέν ήτο εύκολος νεωτεριστής εις όλα τ' άλλα — μόνον εις τόν γάμον ήθελεν, όχι νά νεωτερήσει, αλλά νά πραξικοπήσει και δώση κακόν παράδειγμα — δέν τόν είχε συνηθίσει ακόμη. Έκραξε τήν γυναίκα και τής ειπε: Τ' ακούς Κουμπίνα; Τό βράδυ, σάν σουρουπόση, νά πās ν' άνάψης τά καντήλια τ' Άϊ Προκοπίου, κάτω στο ρέμα. Τό έχω τάξιμο από καιρό. Μεθαύριο είναι ή μνήμη του, κι' αύριο δέν θα πάρης εύκολα άράδα, θα κουβαλήσουν χίλια λαδικά. Πάρε μαζί σου και τήν φτωχή γειτόνισά μας τήν Λελούδα, επειδή και είναι κι' αυτή άνέβγαλτη, και δέν έχει άλλη παρηγοριά από σένα, πού θα είναι μοναξιά, νά πατε ν' άνάψετε τά καντήλια, νά σεργιανίσετε κιόλας».

Ή Κουμπίνα έφερε μερικές λογικές αντιρρήσεις αλλά όπως πάντα υπάκουσε. Στο μεταξύ ό Κουμπής ειπε του παπα - Σταμέλου νά πάρει τό πετραχήλι του και τ' άγιασματάρι και νά πāνε μαζί στή φρεγάτα νά διαβάσει άγιασμό για τούς τόσους χριστιανούς πού ύπηρετāνε. Και μέ τό καλό και μέ τήν απειλή και μέ τήν πλερωμή ό παπάς πήγε. Τό βράδυ μόλις οι δυό γυναίκες βγαίνανε απ' τόν Άγιο Προκόπιο και κατηγορίζανε τό μονοπάτι δυό άντρες κι' ό Κουμπής βρεθήκανε μπροστά τους. Ό Κουμπής πρόσταξε τήν Κουμπίνα νά γυρίσει στο σπίτι και τή Λελούδα ν' ακολουθήσει αυτόν και τούς συντρόφους του, στή φρεγάτα. Έδω αρχίζει

ὁ Γολγοθᾶς τῆς Κουμπίνας.

«Ἡ Σεραϊνῶ, μαντεύσασα παραχρῆμα τί ἐμελλενάσυμβῆ, ταπεινήκαί ἐγκαρτεροῦσα, ἐπέστρεψε εἰς τήν οἰκίαν, ἔπεσε γονυπετής πρό τῶν εἰκόνων καί προσηυχῆθη. Εἰς μίαν γειτόνισσαν ἀδιάκριτον, ἣτις εἶχεν ἀναβῆ καί τήν ἡρώτα ἐν ἀπορία τί ἔγινεν ἡ Λελούδα καί διατί δέν ἐπέστρεψε μαζύ της ἀπ' τό ξωκκλήσι, ἀπελογήθη — Ἔμεινε στήν Ἀγία Κυριακή. Ἔχει ἀγρυπνίαν ὁ παπα - Φραγκούλης, κι' εἶναι κόσμος ἐκεῖ. Ἄν μπορούσα κι' ἐγώ θά ἔμενα. Μά δέν εἶχα τήν ἄδεια τοῦ Κουμπῆ».

Τούτη ἡ ἀπόκριση οὔτε συνειθισμένη εἶναι, οὔτε δίχως βαθύτατο νόημα. Χίλια δυό μπορούσε νά κάνει ἡ Κουμπίνα μέσα στή συφορά πού τή βύθισεν ὁ ἄντρας της. Χίλια δυό. Τί εἶχε νά φοβηθεῖ; Τί εἶχε πιά νά χάσει; Ἐρημη καί σκοτεινή τήν πετοῦσε στό δρόμο. Νά τή χτυπήσει ὁ Κουμπῆς; Δέ θάτανε ἡ πρώτη φορά. Νά τή σκοτώσει; Τί εἶχε νά περιμένει ἀπ' τή ζωή; Ἄν ἤθελε νά γδικιωθεῖ χίλια δυό μπορούσε νά σκαρφιστεῖ ὁ νοῦς της. Ἄν ἀπό αἴσθημα γδικιωμοῦ ἤθελε νά ταράξει τοῦτες τίς γαμήλιες ὥρες τοῦ Κουμπῆ, νά τίς φαρμακώσει, θά μπορούσε νά ξεσηκώσει ὄλο τό χωριό, ἀδιάφορο ἂν στό τέλος θά περνοῦσε τοῦ Κουμπῆ. Θά μπορούσε ἀκόμα μέ δάκρυα στά μάτια νά ξομολογηθεῖ, στή γειτόνισσα πού τή ρωτοῦσε γιά τή Λελούδα, τό πάθημά της, νά γυρέψει, τό λιγότερο ἀπ' ὄλα, παρηγοριά καί λύπηση. Τίποτα δέν ἔκανε ἀπ' ὄλα τοῦτα κι ἀπό χίλια ἄλλα πού μπορούσε νά βάλει στό μυαλό της ὁ πόνος, ἡ ἀπελπισία κι ὁ πληγωμένος ἐγωϊσμός. «Ταπεινή κι' ἐγκαρτεροῦσα» γονάτισε μπροστά στίς εἰκόνες καί προσευχήθηκε. Δέν παρακάλεσε βέβαια τόν Πλάστη της νά γυρίσει τό μυαλό του Κουμπῆ. Δέν ἦτανε τέτοιο τό αἴτημά της. Τόν ἰκέτεψε νά τή φωτίσει καί νά τῆς δώσει τή χρειαζόμενη δύναμη γιά ὑπομονή κι ἐγκαρτέρηση. Καί στή γειτόνισσα δέ λέει λέξη, δέν ἀποζητᾶ τόν οἶχτο, δέν παρασταίνει τό θῦμα, δέν κάνει τίποτα θεατρικό, ἢ γέννημα πληγωμένου ἐγωϊσμοῦ. Παραδίνεται ὀλόψυχα στό Θεό

καί δέ μνησικακεῖ. Κανενοῦ δέ θέλει τό κακό. Κανέναν δέν καταριέται.

Ὅταν κατ' ἀπ' τήν πίεση τοῦ ἐκπρόσωπου τοῦ πασᾶ, τοῦ Ἑλληνα γραμματικοῦ, ὁ παπα - Σταμέλος διαβάζει τήν ἀκολουθία του δίγαμου καί τήν ὥρα τοῦ χοροῦ τοῦ Ἡσαΐα, ἀπ' τή Φρεγάτα ρίχνουνε τρεῖς κανονιές, ὄλοι ἀναρωτιοῦνται γιάτί ρίχνουνε κανονιές οἱ Τοῦρκοι καί σίεται, νύχτα ἡ ὥρα, ὁ τόπος, ἐχτός ἀπό μιά: Τή Σεραϊνῶ. Αὐτή οὔτ' ἀπορεῖ, οὔτ' ἀναρωτιέται. Αὐτή ξέρεي πώς οὔτε ραμαζάνι εἶναι, οὔτ' ἄλλη γιορτή. Ξέρει ποιό νόημα ἔχουνε οἱ κανονιές. Ξέρει πώς κείνη τήν ὥρα ὁ ἄντρας της ὁ Κουμπῆς στεφανώθηκε τή Λελούδα. Κ' εἶναι καταμόναχη κείνη τή στιγμή, μπροστά στίς εἰκόνες. Καμμιά πικρή σκέψη δέ γίνεται κακός λόγος στά χεῖλη της. Ἐκανε τό σταυρό της καί μπροστά στήν εἰκόνα του Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας φιθύρισε: «—Στερωμένοι, καλορρίζικοι... Μέ γιουός Κουμπῆ». Δέ νοιαζότανε τόν ἑαυτό της. Δέν τή ἀπασχολοῦσε ἡ μοῖρα της. Δέν ἀναρωτιότανε τί θά γίνει αὐτή, ἢ πώς θά ξημερώσει γι' αὐτήν ἡ αὐριανή μέρα. Νοιαζότανε ν' ἀποχτήσει γιουός ὁ Κουμπῆς καί παρακαλοῦσε καί προσευχότανε νᾶναι καλορρίζικο καί νά στεριώσει τό νέο ζευγάρι. Ὅχτρό της θά μπορούσε νά λογαριάζει τόν Κουμπῆ. Ζήλεια θά κέντριζε ἄλλονῆς τά σπλάχνα γιά τή Λελούδα, κι ἄς ἦτανε ἀνίδεη κι ἄθῶα κι ἀμέτοχη σ' ὄλα τοῦτα τ' ἄπρεπα κι ἀντιχριστιανικά. Ὅμως ἡ Σεραϊνῶ δέ μνησικακεῖ, δέν ὀργίζεται, δέν κακιώνει καί τό μῖσος δέ βρίσκει χαραματιά νά περάσει μέσα της καί θέση νά θρονιαστεῖ. Ἡ ἀγάπη τήν ἔχει πλημμυρίσει. Συχωρνᾶ, ἀγαπᾶ κι εὐχεταί τό καλό κείνων πού ἄνομα χαλάσανε τήν εὐτυχία τή δική της. Δέν ἀναζητᾶ, οὔτ' ἀποζητᾶ τά νόμιμα καί τά παραδεγμένα τοῦ κόσμου τούτου. Δέν φάχνει τούς νόμους τῶν ἀνθρώπων, γιά νά βρεῖ πατήματα νά διαφεντέφουνε τό δίκιο της. Ἀγαπᾶ κι ἐλπίζει. Ἀλλά τί μπορεί νά ἐλπίζει, ἀφοῦ ἔχασε τά πάντα; Μποροῦσε νά ἐλπίζει κείνο πού ἐλπίζουνε, κατά τόν

Απόστολο Πέτρο «οί ειδότες οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθησαν ἐκ τῆς ματαιίας πατροπαραδότου ἀναστροφῆς». Ἡ ἐλπίδα τῆς δέν εἶχε στόχο τὰ ὄρατά ἀλλά τ' ἀόρατα. Γιατί ὅπως λέει ὁ Παῦλος στήν πρὸς Ρωμαίους «ἐλπίς βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὁ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει; εἰ δέ ὁ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα». Ἔτσι κ' ἡ Σεραϊνὴ ἢ Κουμπίνα ἀνήκει στή χορεία τῶν «δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχομένων». «Ἐλογίσθη ὡς πρόβατον σφαγῆς», καθὼς λέει ὁ Παῦλος, πού καμμιά δύναμη δέν μποροῦσε νά τὴν χωρίσει ἀπ' τὸ Χριστό. Οὔτε θλίψη, οὔτε στεναχώρια, οὔτε διωγμός, οὔτε λιμός, οὔτε γύμνια, οὔτε κίντυνος, οὔτε μάχαιρα. Ὅλο τὸ κλειδί δέν εἶναι οὔτε τὰ πρὶν, οὔτε τὰ μετὰ τὸ γάμο τοῦ Καραχμέτη. Τὸ κλειδί, στ' ἀνθρώπινο τοῦτο τοπεῖο, εἶναι ἡ κρυφή, ἡ μυστική, ἡ καθαγιασμένη ἀντίδραση τῆς Σεραϊνῶς τὴν ὥρα πού ὁ ἄντρας τῆς στεφανώνεται ἄνομα καὶ μέ τὴν προστασία τῆς Τουρκικῆς βίας τὴν ἀνίδεη Λελοῦδα. Ὅ,τι καὶ νάτανε, ὅσα καὶ νάκανε πρὶν ἀπὸ τούτη τὴ μοναδική στιγμή ἡ Σεραϊνὴ δέ θᾶχανε σημασία. Ὅ,τι καὶ νάκανε κατόπι θᾶτανε πράξη μετὰ τὸ χαμό τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας. Δέν θᾶχε καταφέρει νά μπεῖ καὶ νά μείνει στήν περιοχὴ τῆς ἀγάπης. Δέν θά κατάφερνε νά γίνεῖ οἰκεῖος καὶ συμπολίτης τῶν ἀγίων. Γιατί οἱ ἅγιοι εἰς ἔργον καταρτίζονται. Ἔργο μυστικό πού εἶναι γιὰ τοὺς Ἰουδαίους σκάνταλο καὶ γιὰ τοὺς Ἑλληνας μωρία. Γιὰ τοῦτο ἡ Σεραϊνὴ δέν ικανοποιεῖ τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου, γιὰ τοῦτο δέν τ' ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια, γιὰ τοῦτο τὸν ἀγνοεῖ καὶ στή θλίψη τῆς καὶ στήν ἐλπίδα τῆς. Ἡ παρεμβολὴ του θά νόθευε τὸ κλίμα τῆς ἀγάπης, τὴν ἄμωμη καρδιά τῆς, θά χαλοῦσε αὐτὴ τὴν εὐχὴ πού ἄνθισε στὰ πικραμένα χεῖλη τῆς ὅταν στάθηκε μοναχὴ μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα, ἀληθινὰ ἐνώπια Ἐνωπίω. Ἀντί ν' ἀκολουθήσει τὴν κοινὴ παραδεγμένη τάση, πού εἶναι τάση πρὸς ὑλοποίηση, ἀκολούθησε τὸ δρόμο πού ὁδηγᾷ στήν πνευματοποίηση.

Τοῦτος ὁ δρόμος εἶναι γνωστός μονάχα

στή Χριστιανικὴ περιοχὴ. Ὁ καλύτερος τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος πού σκέφτηκε γιὰ τὴν ἀγιότητα εἶναι ὁ Πλάτωνας στὸν «Εὐθύφρονα». Ἡ πλατωνικὴ ὁμως τούτη θεώρηση δέν ξεκαθαρίζει πουθενά τί εἶναι ἀγιότητα. Ταλαντεύεται ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος ἀνάμεσα σέ δύο ρωτήματα: Ἄν ἡ ἀγιότητα εἶναι ἢ ἀγιότητα ἐπειδὴ ἀρέσει στοὺς Θεούς, ἢ ὅτι ἀρέσει στοὺς Θεούς ἐπειδὴ εἶν' ἢ ἀγιότητα. Ἀποφεύγει ὁμως συστηματικὰ νά ὀρίσει τί εἶναι ἢ ἀγιότητα, λέγοντας πὼς θά μιλήσει γιὰ τοῦτο τὸ θέμα μιά ἄλλη φορά, χωρὶς ὁμως καὶ νά τὸ πράξει. Ὁ Κικέρωνας μᾶς πληροφορεῖ, πὼς ὁ Ἐπίκουρος εἶχε γράψει βιβλίον γιὰ τὴν ἀγιότητα, πιστεύει ὁμως πὼς τοῦτος ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος, περιπαίζει τὸν ἄνθρωπο γιὰ εἶν' ἀδύνατο νά μιλᾷ γι' ἀγιότητα κείνος πού πιστεύει πὼς ὅλα εἶναι ἄθροισμα ἀτόμων κι ὅτι στὸν ἄνθρωπο, ἀλήθεια, ἀρετὴ, εὐτυχία, πηγάζουνε ἀπ' τίς αἰσθήσεις. Πρέπει νά φύγουμε ἀπὸ τοῦτο τὸ κόσμον καὶ νά προσφύγουμε στήν «Ἐξοδο», στὸ «Λευιτικό», στὸ «Δευτερονόμιον» καὶ μετὰ στήν Καινὴ Διδαχὴ γιὰ νά μάθουμε, μέ προβαλλόμενα βιώματα, τὴ φύση καὶ τὴ μορφή τῆς ἀγιότητος. Γιὰ πρώτη φορά ἀποχτᾷ ὁ ἄνθρωπος δυνατότητα χωρεῖν στήν περιοχὴ τῆς ἀγιότητος. Γιατί γιὰ πρώτη φορά εἰπώθη ἀπ' τὸν Ἐνσαρκωθέντα Λόγον τοῦτο πού κανένας ἄλλος δέν τόλμησε νά πεῖ: «Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ». Ἔτσι γιὰ πρώτη φορά μᾶς φανερώνεται ἡ μυστικὴ κλειδα τῆς ἀγιότητος κατὰ τρόπο θετικό καὶ ξεκαθαρισμένο. Ἡ Σεραϊνὴ ἢ Κουμπίνα μπόρεσε κι ἔμεινε στοὺς δικούς του τρύβους, κατάφερε νά ὑψωθεῖ ὄχι μονάχα στήν ἀνεξικακία γιὰ κείνους πού τὴ βλάψανε, ἀλλὰ καὶ σέ δέηση ἀγάπης γιὰ τὴν εὐτυχία τους, καὶ τὴν καρποφορία τους. Μπροστὰ στή μιά καὶ μοναδική στιγμή τῆς Σεραϊνῶς, ὅλος ὁ «Εὐθύφρονας» τοῦ Πλάτωνος, καὶ οἱ σωρεῖτες τοῦ Ἐπίκουρου καταρρέουνε σάν χάρτινοι πύργοι. Ἡ ἀγιότητα ἔγινε μιά μορφή συγγενείας μέ τὸ Χριστό κ' οἱ ἅγιοι εἶναι συγγενεῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀκολουθόντας κατὰ πόδας τὰ

βήματά του. Καί τοῦτα τά βήματα εἶν' ἡ ὁδοιπορία τοῦ Σταυροῦ καί γιά τοῦτο εἶναι σκάνταλο γιά τούς Ἰουδαίους καί μωρία γιά τούς Ἑλληνας. Γιατί σκάνταλο καί μωρία εἶναι ὅ,τι δέν ἔχει κίνητρο καί σκοπό τόν ἐγκόσμιον εὐδαιμονισμό, ὅποιος καταφρονᾷ τά βασιλεία τοῦ κόσμου, ὅποιος δέν ματαιώνεται στά μάταια, ὅποιος ἐλπίζει στά μή ὄρατά, καταφρονόντας τά ὄρατά. Δέν ἦταν σοφός, οὔτε φιλόσοφος ἡ Σεραϊνώ. Ἦταν ὅμως κάτι παραπάνω ἀπ' ὄλους τούτους. Ἦταν φωτισμένη. Ἦταν προορισμένη. Ἀνῆκε σέ κείνους «οὓς προέγνω καί προώρισεν» σέ κείνους «οὓς προώρισεν καί ἐκάλεσεν», στούς προορισμένους «εἰς υἰοθεσίαν», εἰς τούς «κληροθέντας», στούς «μή ἔχοντας σαρκός πρόνοιαν». Σ' αὐτούς ἀνῆκε ἡ Σεραϊνώ. Σ' αὐτούς πού ὁ κόσμος λογάριζε βλαμμένους, σ' αὐτούς τούς διά Χριστόν σαλούς. Εἶναι βαθύτερο τό νόημα τοῦ πίνακα πού φιλοτέχνησε ὁ Παπαδιαμάντης. Ἀπό τή μιά μεριά ἡ Σεραϊνώ πού γυρίζει μοναχή, πού εἶναι συντριμμένη ἀπ' τή θλίψη κι ἀπ' τήν ἄλλη ἡ γειτόνισσα πού ρωτᾷ τάχα γιά τήν Λελούδα, σάν τούς κακῶν παρακλήτορες, σάν δημόσιος κατήγορος. Κ' εἶναι θαυμαστός ὁ τρόπος πού ἡ Σεραϊνώ δέν τούς φανερώνει τήν ἀλήθεια, ὄχι τήν ἀλήθεια τοῦ Κουμπῆ, ἀλλά τή δικιά της ἀλήθεια, τήν ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς ὑπομονῆς, τῆς καρτερίας, καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδας. Ἡ Σεραϊνώ κείνη τή στιγμή ξεπερνᾷ τόν κόσμο καί τά βασιλεία του. Ὑποτάζεται στήν προσταγή τοῦ «σιγησάτω πᾶσα σάρξ βρωτεία» καί γίνεται συμπολίτης τῶν ἀγίων. Ὑπομένει, συχωρνᾷ, ἀγαπᾷ, εὐχεται καί δοξολογᾷ τόν Πλάστη της. Τί διάφορο ἔκανε ὁ Ἰώβ. Ζήτησε «τά ὑπέρ τό μέτρον», τά «ὑπέρ τήν φύσιν» καί ὑπέρ τ' ἀνθρώπινα, κ' ὑψώθηκε σέ κείνα τά ψηλῶματα πού ἀποζητοῦσε καί φτερούγιζε τό πνεῦμα κ' ἡ ψυχὴ τοῦ Παπαδιαμάντη. «Τήν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων της μετά χαρᾶς προσεδέξατο» καί προσδοκοῦσε «γῆν καινήν καί οὐρανοῦς καινούς». Κι αὐτή

τήν καινήν γῆν μᾶς τήν φανερώνει μέ τή δεύτερη πράξη της. Τήν πράξη τῆς ἄκρας ταπεινώσεως. Ζητᾷ γιά χάρη ἀπ' τόν Κουμπῆ νά μείνει στό καινούργιο σπίτι του σκλάβα καί δούλα καί ν' ἀναθρέψει τά παιδιά, πού δέν τοῦ χάρισε αὐτή καί θά τοῦ χάριζεν ἡ Λελούδα.

Ὅταν τό ζευγάρι γυρίζει μετά τό γάμο στό σπίτι, ἡ Σεραϊνώ πρόσχαρη μέ τή καρδιά καί τήν ψυχὴ τοῦ ἱλαροῦ δότη τούς ἀνοίγει τήν πόρτα. Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τόν Παπαδιαμάντη νά μᾶς περιγράψει τή σκηνή.

«Ἡ Σεραϊνώ ἀνοίξε τήν θύραν εἰς τό πρῶτον κροῦσμα, ἐστάθη σταθερά, ὑπομειδιῶσα καί τούς ηὐχέθη:

»— Στερεωμένοι! καλορρίζικοι! μέ γιούς Κουμπῆ.

»— Πῶς ξέρεις;

»— Ἦρθ' ἓνα πουλάκι καί μοῦπε.

»Ἐστράφη πρὸς τήν Λελούδα.

»— Νά πάρω τό κλειδί τοῦ σπιτοῦ σου, νά πάω νά κοιμηθῶ ἀπόψε;

»Ἡ Λελούδα κατένευσε δακρύουσα. Εἶτα ἐπρόφερε.

»— Νά μέ χωρέσης!

»— Σχωρεμένη καί βλογημένη νᾶσαι, εἶπεν ἐν ἐγκαρτερήσει ἡ πρώην Κουμπίνα.

»Τήν ἐπαύριον πρῶτ' ὁ Κουμπῆς, καθὼς ἐξῆλθε διερχόμενος πρό τῆς θύρας

»τοῦ πενιχροῦ οἰκίσκου, ἔκραξε τήν γυναίκα καί τῆς εἶπε:

» — Σεραϊνώ (ἔπαυσε πλέον νά τήν ὀνομάζει Κουμπίνα), πᾶρε τά ροῦχα σου, τά εἶδη σου, τ' ἀτομικά σου, πᾶρε καί κάμποσα δικά μου, ὅσα θέλεις, καί σῦρε νά καθίσης στό σπίτι τό δικό σου, ἐκεῖ στό Πρεγάδι. Θά στείλω ἀνθρώπους νά τό μερεμετίσουν, ὅ,τι χρειάζεται, σήμερα. Καί σέ παρακαλῶ ὅσο μπορείς, νά τάχης καλά μέ τήν Κουμπίνα.

»— Ἐγὼ θά τάχω καλά μέ τήν νέαν Κουμπίνα, ὅπως τά εἶχα καί μέ τήν

Λελούδα, »ἀπήντησεν ἡ ἀπλῆ ψυχὴ. Καί σέ περικαλῶ, Κουμπῆ, νά μ' ἀφήσης νά καθίσω στό σπίτι σου, νά σοῦ ἀνατρέφω τά παιδιά πού θά κάμης.

«— Καλά, ὁ Θεός σέ φωτίζει νά φέρνεσαι ἔτσι, ἀγία ψυχὴ, εἶπε μὴ δυνάμενος νά κρατήσῃ ὁ σκληρός τὴν συγκίνησίν του».

Τέσσερις γιουούς καί τέσσερες θυγατέρες ἔδωσε ἡ Λελούδα τοῦ Κουμπῆ καί τά ὀχτώ μ' ἀγάπη τ' ἀνάθρεψεν ἡ Σεραϊνῶ. Δέν ἀνάθρεψ' ὅμως μονάχα τά ὀχτώ παιδιά τοῦ Κουμπῆ, ἀλλά μ' ἀγάπη καί μ' ὀρμήνεια μάνας καθοδήγησε τὴ Λελούδα σ' ὅλα τά καλά ἔργα. Κι ὄχι μονάχα τοῦτο, ἀλλά διαφέντεψε τὴ νέα Κουμπίνα καί τὴν ἔσωσε ἀπ' τὴν ἀγριότητα τοῦ Κουμπῆ ἅμα ἔπεφτε σέ λάθος ἀπ' ἀπροσεξία. Γονατιστὴ ἔπεφτε στά πόδια τοῦ Κουμπῆ καί τὸν παρακαλοῦσε νά φανεῖ μακρόθυμος, νά μὴ τὴ μαυρίσει στό ξύλο, νά μὴν τὴ σακατέψει, ἀλλά νά τὴ χωρέσει, σάν ἄνθρωπο. Τὴν προστάτεψε καί τὴν ὠδήγησε στό καλό κι ἀνάθρεψε τά παιδιά τῆς Λελούδας καί στάθηκεν ὁ σύντροφος ἄγγελός της, ὁ παραστάτης της σ' ὅλες τίς στιγμές, ἐνόσω ζοῦσε.

Καί τελειώνει ὁ Παπαδιαμάντης.

«Ἡ Σεραϊνῶ ἐπέζησε δέκα, ἢ δώδεκα ἔτη, ὅσα ἤρκουν διὰ ν' ἀναθρέψῃ τά τέκνα τοῦ Κουμπῆ. Ἀνεπαύθη κι' ἐτάφη ἔξωθεν τοῦ ναΐσκου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου,

σιμά εἰς τὴν πελώριαν κοκκινομορεάν καί παρακάτω ἀπὸ τὸν τεράστιον σχοῖνον,

κυρτόν ἐν εἶδει καλύβης καί ἀποστάζοντα δάκρυ λιβάνου, καί ἀντικρὺ εἰς τὴν ὠραίαν καί τόσον ζωηράν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου, τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τοῦ ναοῦ. Ὅταν ἐπῆγαν μετὰ τρία ἔτη νά σκάψουν διὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων της, λεπτὸν θεσπέσιον ἄρωμα ὡς βασιλικοῦ, μόσχου καί ρόδου ἅμα, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς μυκτῆρας τοῦ ἱερέως, τοῦ σκάπτοντος ἐργάτου, τῆς Λελούδας καί δύο ἄλλων παρισταμένων γυναικῶν.

»Τά κόκκαλά της εἶχον εὐωδιάσει».

Ὁ Κουμπῆς ἦτανε βάνουσος κι ἀδίσταχτος. Τά κλάμματα δέ μαλάζανε τὴν καρδιά του. Οἱ πιθυμιές του ἦτανε ὁ νόμος. Φυσικό ἦτανε νά μὴ θέλει τὴν πρώην Κουμπίνα κοντά του. Τῶνοιωθε πὼς ἦτανε ἔνοχη συνείδηση, πὼς εἶχε ἀδικήσει. Δέν ἀντικρῦζει ὅμως κλάμματα, ἀλλά ἀγάπη. Δέν ἀκούει πικρόχολα παράπονα, ἀλλά εὐχές καί χαμόγελο καλωσύνης. Ἡ ἀγάπη πού ἀντικρῦζει εἶν' ἀνυπόκριτη. Δέν εἶναι ἡ προσφορά τῆς Σεραϊνῶς ἀπὸ κείνες πού γεννᾶνε φόβο κ' εἶναι περσότερο βάρος, ἔλεγχος καί τυραννία, παρά εὐεργεσία-ἀγάπη. Εἶν' ἀληθινὸ δῶρημα τέλειο κι ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Κουμπῆς δέν γελιέται. Τό ἐνστιχτό του δέν λαθεύει. Ὑστερα δεκαπέντε χρόνια κοινῆς ζωῆς τὸν εἶχανε διδάξει τί εἶν' ἡ Σεραϊνῶ. Ὁ λόγος πού βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλη του ὅταν ἀκούει τὴν πρόταση τῆς Σεραϊνῶς, νά μείνῃ στό σπίτι του καί ν' ἀναθρέψῃ τά παιδιά του, εἶναι λόγος ἀληθινῆς πίστεως στὴν ἀγιότητα τῆς Σεραϊνῶς. Ὅταν τό θηρίο πού λέγεται Κουμπῆς παραδέχεται, χωρὶς τὴν παραμικρότερη ἀντίρρηση, τὴν πρόταση νά κρατήσῃ σιμά του τὴ Σεραϊνῶ καί νά τῆς μπιστευτεῖ τά παιδιά του, εἶναι λόγος πίστεως: «Ὁ Θεός σέ φωτίζει νά φέρεσαι ἔτσι ἀγία ψυχὴ», εἶναι λόγος ἀναγνώρισης. Εἶν' ἡ μόνη περίπτωσι, πού ὁ Κουμπῆς ἀναγνωρίζει τὴν ἀνωτερότητα τῆς Σεραϊνῶς, πού τό λιοντάρι γονατίζει μπροστά στό μικρὸ κι ἀσήμαντο ἄνθρωπο. Ἔνα ὄχι, νᾶλεγε κ' ἡ Σεραϊνῶ θά μάζεψε τά

πράγματά της και θάφευγε. Δέν τῶπε ὅμως. Δέν ἦτανε τόσο δυνατή ἢ ἀγριότη μπροστά στήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη. Γιά τοῦτο ὁ λόγος τοῦ Κουμπῆ εἶναι ἀληθινή γονυκλισία καί σεβασμός, κι ἀναγνώριση κείνου πού δέν ἀναγνώριζε εὐκόλα ὁ Κουμπῆς. Ὁ αὐχένας του λύγισε. Ἡ καρδιά του μαλάκωσε, κι' ἡ ραχοκοκκαλιά του ἔγυρε παρά τῆ μακροχρόνια συνήθειά της νά μή λυγίζει καί νά μήν γέρνει. Πῶς λοιπόν τούτης τῆς Σεραϊνῶς νά μήν εὐωδιάσουνε τά κόκκαλα, καί πῶς νά μήν ἀναδώσουνε τήν εὐωδία τῶν ρόδων; Ποιός θ' ἀναζητοῦσε τέτοιο ἄνθος ἀγάπης στό ἄντρο τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί στήν κυνική ρητορεία τῆς σάρκας; Κι ὅμως, ὅπως ἡ μυστική φωνή ἔστειλε τόν ἐρημίτη Παφνούτιο σ' ἓνα νυχτερινό κέντρο γλεντοκόπων ν' ἀναζητήσει τό σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καί στό σπίτι ἐνοῦ μάταιου πῆγε νά σπαρθεῖ, νά βλαστήσει καί νά καρποφορήσει τό πανεύοσμο δέντρο τῆς ἀγιότητος. Ποιοί καί πόσοι σοφοί καί γραμματεῖς, σπουδαῖοι καί τρανοί ἔχουνε τή δύναμη νά σταθοῦνε ὀλόρθοι μπροστά στή Σεραϊνῶ, ἢ πλάϊ στή Σεραϊνῶ, χωρίς ἡ ἀχτινοβολία της νά τοὺς ἐξαφανίσει ὀλότελα; Καί ποιός εὐρύς ὀρίζοντας μπορεῖ νά ξεπεράσει σέ μεγαλεῖο τούτη τῆ μορφή, πού ἐν ἀσθενεία καί ἀδυναμία ἐτελειώθη; Τέτοιο μεγαλεῖο, τέτοιο πολίτη Χριστοῦ ἦτανε φυσικό νά μήν συνοδέφουνε στήν ταφή του οἱ μάταιοι. Μονάχα ἡ Λελούδα καί δύο γυναῖκες. Δηλαδή μονάχα ἡ Λελούδα. Ὁ μοναχός μάρτυς μας πού ἔζησε κάτω ἀπ' τόν ἴσκιό τέτοιου πλατύφυλλου κι εὐοσμοῦ δέντρο.

Κωστῆ Μπαστιᾶ, Ὁ Παπαδιαμάντης, δοκίμιο, Ἀθήνα 1962, σελ. 193-206

Ἄνθολόγος

περιπλάνηση στόν κόσμο
τοῦ βιβλίου καί τόν
περιοδικό τύπο

παίρνομε μαζί μας τήν ἁμαρτία

«Μερικοί μπορεῖ νά νομίζουν ὅτι μέ τόν θάνατο τοῦ σώματος πεθαίνει καί ἡ ἁμαρτία ἐπίσης. Ὅχι· ἡ διάθεση ἦταν στήν ψυχή καί στήν ψυχή ἡ ἁμαρτία ἦταν γλυκιά. Καί ἂν ἡ ψυχή δέν ἔχει μετανοήσει γιά τήν ἁμαρτία καί δέν ἔχει ἀπελευθερωθεῖ ἀπ' αὐτήν, θά ἔρθει στή φοβερή Κρίση μέ τήν ἴδια ἐπιθυμία γιά τήν ἀπόλαυση τῆς ἁμαρτίας, ἐπιθυμία πού δέν θά ικανοποιηθεῖ ποτέ. Μέσα της θά εἶναι ὁ πόνος τοῦ μίσους καί τῆς κακίας. Αὐτή εἶναι ἡ κατάσταση τῆς κόλασης»

Ἰωάννης Μαξιμόβιτς, Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, Μυριόβιβλος, 2008, σ. 308

«θέλω νά πεθάνω»

«Μερικές φορές ἡ ψυχή σου δοκιμάζεται τόσο πολύ πού θά 'θελες νά πεθάνεις. Ὁ θάνατος εἶναι εὐκόλος, δέν ἀργεῖ καθόλου. Μά εἶσαι ἔτοιμος νά πεθάνεις; Τό ξέρεις πῶς μετά τό θάνατο ἀκολουθεῖ ἡ κρίση, πῶς θά λογοδοτήσεις γιά ὅλη σου τή ζωή (πρβλ. Ἐβρ. 9:27). Δέν εἶσαι ἔτοιμος νά πεθάνεις. Κι ἂν ὁ θάνατος σοῦ παρουσιαζόταν ξαφνικά, θά 'τρεμες ὀλόκληρος. Νά θυμᾶσαι τό μῦθο τοῦ ἡλικιωμένου ξυλοκόπου πού, στενάζοντας κάτω ἀπό τό βαρῦ φορτίο του, κάλεσε τό θάνατο. Ὅταν ὅμως αὐτός ἐμφανίστηκε μπροστά του, ἀρνήθηκε νά πεθάνει καί προτίμησε νά συνεχίσει νά κουβαλάει τό βαρῦ φορτίο του. Γι' αὐτό μή σπαταλᾶς μάταια τά λόγια σου. Νά μή λές πῶς "εἶναι καλύτερα γιά μένα νά πεθάνω", ἀλλά "πῶς μπορῶ νά προετοιμαστῶ γιά νά πεθάνω χριστιανικά;"... ὥστε νά συναντήσεις τό

θάνατο χωρίς φόβο, ειρηνικά, ανεπαίσχυντα: όχι σάν ένα αναπόφευκτο νόμο τῆς φύσης, ἀλλά σάν μιὰ πατρική κλήση τοῦ οὐράνιου, ἁγίου κι εὐλογημένου Πατέρα στήν αἰώνια βασιλεία Του»

Ἰωάννου τῆς Κρονστάνδης, EXZ 65

ἀμείλικτος θάνατος

Ἡ ἁγία Ἑλένη, βασίλισσα τῆς Σερβίας (παντρεύτηκε τόν βασιλιά τῆς Σερβίας Στέφανο, 1243-1276), ἔλαβε τό ἀγγελικό σχῆμα πρὶν κοιμηθεῖ, μέ τό ὄνομα Ἑλισάβετ. Στόν γιό τῆς Δραγούτιν ἔδωσε τήν ἐξῆς συμβουλή:

«Ποτέ μή λησμονεῖς ὅτι ἡ ματαία ὑπαρξή μας ἐδῶ στή γῆ δέν εἶναι ζωὴ ἀλλά ἀμείλικτος θάνατος. Διότι σήμερα εἶσαι ἐδῶ καί αὔριο δέν ξέρεις ποῦ, σήμερα βασιλεύς καί αὔριο δοῦλος, σήμερα πλούσιος καί αὔριο πένης, σήμερα κριτής καί αὔριο κρινόμενος»

Νέος Συναξαριστής, 30ῆ Ὀκτωβρίου, σελ. 355

ξεγελαῖ τόν ἑαυτό του

«Ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ τίς μέρες του μέ ἀμέλεια, ξεγελαῖ τόν ἑαυτό του, χωρίς διόλου νά συλλογίζεται τά ἀγαθὰ πού ὁ Κύριος ἐτοίμασε γιά τούς δίκαιους, οὔτε τήν τιμωρία πού εἶναι ἐτοιμασμένη γιά τούς ἁμαρτωλούς, ἀλλά ἀπεναντίας ὁδηγεῖ τόν ἑαυτό του μέ ἀφοβία. Σ' ἓναν τέτοιο ἄνθρωπο ὁ Πονηρός κατορθώνει κάθε σαρκική ἐπιθυμία· καί δέν μπορεῖ αὐτός νά τό ἀντιληφθεῖ, ὅπως δέν μπορεῖ νά ἀντιληφθεῖ καί ἡ πύλη μιᾶς πόλης ἐκείνους πού μπαίνουν καί βγαίνουν ἀπ' αὐτή· διότι ἡ ἐπιθυμία, πού μπῆκε στό νοῦ του, σκέπασε τελείως τά μάτια του»

Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔργα τόμ. 3, σελ. 150

γυναικεῖος μοναχισμός, ὁμολογία Πίστεως

«Τό ὁμολογιακό πνεῦμα τῶν ὁσίων Μητέρων ἀπαιτεῖ καί σήμερα ἀνδρεία καί τόλμη, ἀπαιτεῖ νέες Στουδίτισσες

Γερόντισσες καί ὑποτακτικές, πού νά δώσουν ἄχρι θανάτου τήν μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ, μέ τήν ἴδια φλόγα πού τήν ἔδωσαν καί οἱ τῶν πρωτοχριστιανικῶν καί τῶν βυζαντινῶν χρόνων ὁμολογήτριες ἁγίες.

Ἡ Οἰκουμένη εἶναι σήμερα τόσο σατανοκρατούμενη, πού μᾶς χρειάζονται ὅσο ποτέ ἄλλοτε νηστεία καί προσευχή, ὑποταγή καί ταπείνωση. Μᾶς χρειάζονται Συγκλητικές καί Σάρρες, Θεοδοσίες καί Χρυσοβαλάντες, Σιλουανές καί Μάρθες, γιά νά στηρίξουν μέ τήν ὁσιακή τους πορεία τή νέα γενιά τῶν μοναζουσῶν καί νά ἀφήσουν παράδοση ὀσιομητερική»

Θεοτέκνης μοναχῆς, Ἡ θέση τῆς μοναχῆς στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, Μετέωρα 2003, σελ. 150

δέν ἔχει μάτια νά δεῖ

«Αὐτός πού ἔχει ταπείνωση δέν ἔχει γλώσσα νά πεῖ σέ κάποιον ὅτι εἶναι ἀμελής ἢ νά ἀντιμιλήσει σ' ἐκείνον ὁ ὁποῖος τόν ταλαιπωρεῖ, οὔτε ἔχει μάτια νά δεῖ ἢ νά παρατηρήσει ἄλλου ἀνθρώπου ἐλαττώματα, οὔτε αὐτιά ν' ἀκούσει αὐτά πού δέν ὠφελοῦν τήν ψυχή του. Στόμα δέν ἔχει νά φανερώσει ἐλαττώματα κάποιου ἢ νά θλίψει κάποιον μέ τά λόγια του, οὔτε ἔγνοια ἔχει γιά ὑποθέσεις ἄλλων ἐκτός ἀπό τίς δικές του ἁμαρτίες. Γιατί κι ἂν νηστεύει κανεῖς ὅλη τήν ἐβδομάδα καί κάνει πολλούς κόπους ἔξω ἀπό αὐτόν τό δρόμο, πᾶνε χαμένοι ὅλοι οἱ κόποι του»

Ἀββᾶ Ἡσαΐα, Λόγ. ἡ', 7

σέ ἐνοχλοῦν οἱ ἄλλοι;

«Ἐχεις ἴσως τήν ἐντύπωση, ὅτι σέ ἐνοχλοῦν οἱ ἄλλοι ἢ οἱ ἐξωτερικές περιστάσεις; Δέν ἔχεις καταλάβει τότε σωστά τή δουλειά σου. Κάτι πού φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι εἶναι ἐνοχλητικό, εἶναι στήν πραγματικότητα μιὰ εὐκαιρία γιά τήν ἐξάσκηση τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀνοχῆς καί τῆς ὑπακοῆς. Ὁ ταπεινός ποτέ δέν ἐνοχλεῖται. Μπορεῖ ἴσως μόνο νά ἐνοχλεῖ τούς ἄλλους»

Τίτο Κολλιάντερ, *Ὁ δρόμος τῶν Ἀσκητῶν*,
1999, σ. 114-115

κοριμιά κατακομμένα

«Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ περάσανε ὅλο τὸν κόσμον μέ κόπους καὶ μέ καταφρόνια, οἱ δέ Μάρτυρες χύνανε τὸ αἷμα τους σά νερό, μέ τά κοριμιά τους κατακομμένα καὶ καταβασανισμένα, δίχως νά δειλιάσουνε, παρά ὑποφέροντάς τα μέ ἀντρεία. Κ' ἐνῶ εἶτανε σοφοί, στέρξανε νά τοὺς νομίσουνε γιά ἀνόητους. Κι ἄλλοι ἀπὸ δαυτοὺς περιπλανιόντουσαν μέσα στίς ἐρημιές καὶ στά σπήλαια καὶ στίς τρύπες τῆς γῆς. Κ' ἐνῶ εἶτανε εἰρηνοποιοί, ἀφήσανε νά τοὺς κατηγορήσουνε γιά ταραχοποιούς· ἄμποτε ὁ Θεός νά μᾶς ἀξιώσει νά φτάξουμε σ' αὐτή τήν ἀνοησία»

Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, *Λόγ. 24* (μετάφρ.
Φ.Κόντογλου)

ἐληές ἢ λάδι;

«Ἄλλοτε πάλιν εἶχε [ὁ Γέρον Κυπριανός] σφοδράν συζήτησιν μέ ἕνα Εὐαγγελικόν, τὸν ὁποῖον μέ σοφοὺς λόγους καὶ ἀποδείξεις ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς κατετρόπωσε. Τέλος τοῦ λέγει ὁ Εὐαγγελικός, χλευάζων τήν Νηστείαν μας:

— Ἐσεῖς νηστεύετε τὸ λάδι, ἀλλά τρῶτε ἕνα πιάτο ἐλιές! Ἄν τίς σφίξω σέ μιά μέγκενη (πρέσσα) θά σοῦ βγάλω λάδι!

— Πλανᾶσαι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ σοφός ἱερομόναχος. Ἄλλο νά φάγῃς λάδι, πού θά τό βάλῃς μέσα στό φαγητό σου γιά νά τό νοστιμήσῃς κι ἄλλο νά φάγῃς λίγες ξηρές ἐλιές, πού ἔβαλες στήν ἀλάρμη γιά νά τίς διατηρήσῃς!»

Ὁ Ζωοποιός Σταυρός (Ι.Μ.Σταυροβουνίου)
τ. 91-94, *Ὀκτ. 1995-Ἰούν. 1999* σ. 386

τριάντα χρόνια τό κρέας

Διηγήθηκε ὁ ἀββᾶς Μηνᾶς τό ἐξῆς:

— Ὅταν μόναζα στό κελί μου, ἦλθε κάποτε ἕνας ἀδελφός ἀπὸ ἄλλη χώρα καὶ μοῦ εἶπε παρακαλώντας: Πήγαινέ με στόν

ἀββᾶ Μακάριο.

Σηκώθηκα καί πῆγα μαζί του στόν Γέροντα καί ἀφοῦ μᾶς εὐλόγησε, καθήσαμε. Λέγει λοιπόν ὁ ἀδελφός στόν Γέροντα:

— Πάτερ, ἔχω τριάντα χρόνια πού δέν ἔφαγα κρέας καὶ ἀκόμη ἔχω ἀγώνα γιά τό θέμα αὐτό.

Καί ὁ Γέροντας ἀποκρίθηκε:

— Καλύτερα, παιδί μου, πληροφορήσέ με γιά τό ἐξῆς καί πές μου τήν ἀλήθεια. Πόσες μέρες ἔχεις πού δέν εἶπες λόγια ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ, πού δέν κατέκρινες οὔτε βγῆκε λόγος ἀργός ἀπό τό στόμα σου;

Ἔβαλε μετάνοια ὁ ἀδελφός καὶ εἶπε:

— Εὐχῆσου, πάτερ, νά βάλω ἀρχή.

Μέγα Γεροντικό 4:47

ἡ ψυχὴ μοιάζει μέ τ' ἄγρια ζῶα

«Ὅπως ἀκριβῶς τό ἄλογο, ὅσο χρόνο βρίσκεται καί ζεῖ μέσα στά δάση μαζί μέ τά ἄλλα ἄγρια ζῶα, δέν ὑποτάσσεται στόν ἄνθρωπο, ὅταν ὅμως τό πιάσουν γιά νά τό ἡμερέψουν τό δένουν μέ βαρὺ χαλινάρι μέχρι πού νά μάθει νά περπατάει σωστά. Ἐπειτα ἐξασκεῖται ἀπὸ ἔμπειρο ἀναβάτη γιά νά γίνεῖ χρήσιμο ἀκόμα καί στόν πόλεμο· μετά τό ἐξοπλίζουν μέ ὄπλα, ἐννοῶ μέ τὸν θώρακα καὶ τήν πανοπλία, καὶ στήν ἀρχὴ κρεμοῦν χαλινάρι καὶ τό κουνοῦν μπροστά στά μάτια του γιά νά τό συνηθίσει νά μὴ φοβᾶται, καὶ ἔτσι ἐξασκεῖται ἀπὸ τὸν ἀναβάτη καὶ μαθαίνει νά πολεμᾷ τοὺς ἐχθρούς· διότι χωρὶς τὸν ἀναβάτη καὶ τό θώρακα τό ἄλογο δέ μπορεῖ νά πολεμᾷ. Ἀφοῦ λοιπόν μάθει καὶ συνηθίσει στόν πόλεμο, ὅταν μυριστεῖ καὶ ἀκούσει τὸν πολεμικὸ ἦχο, προετοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσει τοὺς ἐχθρούς, ὥστε καὶ μέ τό χλιμίντρισμα του νά προκαλεῖ φόβο στοὺς ἐχθρούς.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἡ ψυχὴ, ἀπὸ τότε πού παράκουσε τήν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄγρια καὶ ἀνυπότακτη καὶ τριγυρνᾷ στίς ἐρημιές τοῦ κόσμου μαζί μέ τά θηρία, δηλαδή μέ τά πονηρὰ πνεύματα,

υπηρετώντας τήν ἁμαρτία. Ὅταν ὅμως ἀκούσει τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν πιστέψει, ἀφοῦ χαλιναγωγηθεῖ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐγκαταλείπει τήν ἀγριότητα τῆς ζωῆς καί τό σαρκικό φρόνιμα καθοδηγούμενη ἀπό τόν ἡγίολο Χριστό... Καί ἔτσι, ἀφοῦ ἀγωνισθεῖ καί νικήσει μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στεφανώνεται μέ τά νικηφόρα στεφάνια μέ μεγάλη παρρησία, καί τότε ἀναπαύεται μαζί μέ τόν ἐπουράνιο βασιλιά»

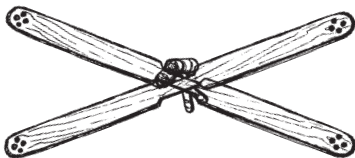
Ἁγ. Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, ὁμιλ. 23:2

ἀπλοϊκή καρδιά

«Ἡ ἀπλοϊκή καρδιά εἶναι πιό σοφή ἀπό τήν πολύξερη, δέν ἔχει ἀλαζονικές ἐπιθυμίες, ἀλλά ἀναπαύεται στήν ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ, πού λέγει: “Μάθετε οὐκ ἀπ’ ἀνθρώπου, οὐκ ἀπ’ ἀγγέλου, οὐκ ἀπό δέλτου, ἀλλ’ ἀπ’ ἐμοῦ.” Ἐμεῖς δέν καταλαβαίνουμε τά ἀπλά ἔργα τῶν ταπεινῶν καί συντετριμμένων, γιατί τό πνεῦμα μας δέν εἶναι “εὐθές”, ἀλλά πονηρεμένο, καί ζητοῦμε σ’ αὐτά τή δική μας ματαιότητα, κι ὄχι ἐκεῖνο πού ἔχουνε μέσα τους, δηλαδή “τήν ἀφελότητα τῆς καρδιάς”.

Πῶς εἶναι ὅμως μπορετό νά μποῦμε μέσα σ’ αὐτόν τόν κόσμο, μέ τό φορτίο τοῦ ἐγωϊσμοῦ πού ἔχουμε, νά μποῦμε μέσα σ’ αὐτόν τόν κόσμο πού εἶναι ἀνάποδος ἀπό τόν κόσμο τῆς ὕλης καί τῆς σαρκός, ἐκεῖ πού εἶναι μακάριοι οἱ πτωχοί τῶ πνεύματι, οἱ πραεῖς τῆ καρδιά, οἱ ἐξουθενωμένοι, ἐκεῖ πού μπαίνουνε ὅσοι εἶναι “νηπιάζοντες τῆ κακία”; Σ’ αὐτόν τόν κόσμο δέν ὑπάρχει οὔτε τόπος, οὔτε χρόνος, ἀλλά “οὐρανός καινός καί γῆ καινή”, ἐκεῖ καταργεῖται ἡ βασιλεία τοῦ ὀρθολογισμοῦ, καί ἐπικρατεῖ τό θαυμαστό καί τό ἀποκαλυπτικό»

Φ. Κόντογλου, Πονεμένη Ρωμισούνη, 1963, 115-116

Ἐιγήσεις ἀπό το μέτωπο τοῦ ἀοράτου πολέμου

«Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καί σάρκα, ἀλλά πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. 6:12)

ἡ μετάνοια τοῦ ἔκλυτου συνταγματάρχη

Στό Πατερικό τοῦ Γκλίνσκ διαβάζουμε τό ἐξῆς θαυμαστό γεγονός:

Ὁ Βασίλειος Μιλόνωφ ἦταν συνταγματάρχης καί γνωστός γιά τόν ἔκλυτο βίο του. Δέν πίστευε τίποτα. Βλασφημοῦσε καί περιγελοῦσε κάθε τί πού εἶχε σχέση μέ τήν θρησκεία. Ἡ ἡλικιωμένη μητέρα του εἶχε βαθιά πίστη κι εὐλάβεια καί τόν ἐκλιπαροῦσε νά συμμορφωθεῖ, μά τοῦ κάκου. Οἱ προσευχές τῆς ὅμως δέν πῆγαν χαμένες. Ὁ Κύριος πού θέλει νά σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τήν ἄκουσε καί νά τί ἔγινε.

Μιά φορά ὁ Μιλόνωφ εἶχε μεθύσει μέ τοὺς φίλους του καί μετά γύρισε στό σπίτι καί ξάπλωσε νά ξεκουραστεῖ. Δέν εἶχε καλά καλά κλείσει τά μάτια του κι ἄκουσε μιά φωνή πίσω ἀπό τή στόφα νά τοῦ λέει:

— Μιλόνωφ, πάρε ἓνα ὄπλο καί πυροβολήσου.

Ξαφνιαστικέ. Νόμισε πῶς κάποιος τοῦ κάνει κακόγουστο ἀστεῖο. Ἐριξε μιά ματιὰ γύρω στό δωμάτιο κι ἀφοῦ δέν εἶδε κανένα, νόμισε πῶς ἦταν παραίσθηση. Σέ λίγο ὅμως ξανάκουσε τή φωνή. Αὐτή τή φορά μάλιστα ἦταν πιό ἐπιτακτική καί τοῦ ἀπαιτοῦσε νά πάρει ἀμέσως τό ὄπλο καί νά αὐτοπυροβοληθεῖ. Ἀναστατωμένος φώναξε

τόν ιπποκόμο του και τοῦ τά διηγήθηκε ὅλα. Ὁ ιπποκόμος του ἦταν πιστός και τοῦ εἶπε πῶς ὅλ' αὐτά ἦταν δαιμονικά και πῶς ἔπρεπε νά κάνει τό σταυρό του και νά προσευχηθεῖ. Ὁ Μιλόνωφ εἶχε πολύ καιρό νά κάνει τό σταυρό του ἢ νά προσευχηθεῖ και γι' αὐτό τοῦ φάνηκε ἀστεία ἢ πρόταση τοῦ ιπποκόμου. Γέλασε μέ τή δεισιδαιμονία του. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμεινε και τοῦ εἶπε τήν ἄλλη φορά πού θ' ἀκούσει τή φωνή νά κάνει τό σταυρό του.

— Τότε θά δεῖς, τοῦ εἶπε, πῶς ὑπάρχει Θεός, ὑπάρχουν και δαίμονες. Ἡ φωνή θά σταματήσει, ἀφοῦ εἶναι ὀλοφάνερο πῶς προέρχεται ἀπό τό δαίμονα και θέλει νά σκοτωθεῖς γιά νά κολαστεῖς αἰώνια.

Ὁ Μιλόνωφ ἔδιωξε τόν ιπποκόμο και ξανάκουσε τή φωνή. Τότε ἀποφάσισε νά κάνει τό σταυρό του. Στή στιγμή ἢ φωνή σταμάτησε κι αὐτό τοῦ 'κανε μεγάλη ἐντύπωση. Ἄρχισε ξαφνικά νά σκέφτεται ὅλη τήν προηγούμενη ζωή του. Ἐνας ἀκαθόριστος φόβος τόν ἔπιασε κι ἀποφάσισε νά τά παρατήρει ὅλα και ν' ἀφιερῶσει τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του στή μετάνοια γιά τίς ἀμαρτίες του.

Χωρίς νά χάσει καθόλου καιρό ἔστειλε τήν παραίτησή του, φόρεσε μιά προβιά και κίνησε γιά τό Κίεβο. Ἦθελε νά μονάσει στή λαύρα τῶν Σπηλαίων. Ὁ ἡγούμενος δυσκολεύτηκε νά τόν κρατήσει και τοῦ εἶπε νά πάει προσωπικά στό μητροπολίτη. Ἐκεῖνος μέ τή σειρά του ξαφνιασθηκε πού εἶδε μπροστά του ἕνα συνταγματάρχη μέ ροῦχα ζητιάνου. Κι ὅταν ὁ τελευταῖος τοῦ μίλησε ἀνοιχτά γιά τή ζωή του τόν συμβούλεψε νά μήν πάει στή λαύρα, πού βρισκόταν κοντά σέ μιά θορυβώδη πόλη, ἀλλά στό ἐρημητήριο τοῦ Γκλίνσκ, στόν ἡγούμενο Φιλάρετο. Μέ τή δική του ἔμπειρη καθοδήγηση τοῦ εἶπε ν' ἀγωνιστεῖ γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Κι ὁ Μιλόνωφ τόν ἄκουσε, πῆγε στό Γκλίνσκ κι ἔγινε ἐκεῖ ὑπόδειγμα πραγματικῆς μετάνοιας.

Τό Γεροντικό τοῦ Βορρά, Β' τόμος, Π.Μπότση, Ἀθήνα, 2001, σ. 108-110

Βιβλιογραφικές ἐπισημάνσεις

Ἡ 'βιβλιοπαρουσίαση' ἔχει και τήν ἄλλη ὄψη της, ...τήν πραγματική. Σπάνια κάθεται κανεῖς νά διαβάσει ἕνα βιβλίο ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος. Ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ, αὐτός εἶναι ὁ συνήθης τρόπος μελέτης, στό ἀγχωμένο σήμερα τουλάχιστο. Τέτοια 'σπαράγματα', μέ ὅλη τή φρεσκάδα και τήν ἐπικαιρότητά τους, παραθέτουμε σχολιασμένα στή στήλη αὐτή...

♦ Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, "ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ", ἔκδοση Ἰ. Ἡσυχ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Σουρωτῆς Θεσ/νίκης 1993, σελ. 164:

«Στήν ἐποχή μας, τοῦ ὑπάρχει αὐτή ἢ σύγχυση τοῦ μυαλοῦ, ἀφήσαμε τά Πατερικά βιβλία και πιάσαμε τά περιοδικά, πού συγχύζουν περισσότερο. Ἀφήσαμε και τό Ἱερό Εὐαγγέλιο και ὀρμαῖμε νά πιάσουμε τό Πηδάλιο, ἔμπειροι και ἄπειροι, γι' αὐτό και θαλασσοδέρνεται τό ἱερό Σκάφος, ἢ Ἐκκλησία μας».

* *

Ἀντιγράφουμε κριτική ἀπό τό βιβλίο: Ἄντωνίου Μοναχοῦ, Ἐπιτομή Ἱεροῦ Πηδαλίου, Ἰ.Μονή Ἀγ. Νικοδήμου, 2009, σελ. 129 ἔ.

«Πολλοί "χαρισματοῦχοι" Γέροντες, κατά τήν κοσμικήν ἀντίληψιν και ἀναγνώρισιν, ὑποχρεώθηκαν νά πολεμήσουν τό Ἱερόν Πηδάλιον καθώς ἐστέκετο ὁ μοναδικός και τελευταῖος ἀντίπαλός τους, πρὸς τήν ἀπόκτησι τοῦ στεφάνου τῆς κενοδοξίας και μετά θάνατον αὐτοῦ τῆς ὑστεροφημίας. Οἱ περισσότεροι στήν πολεμική τους χρησιμοποίησαν, πλάγιες μεθοδεύσεις. Ἐνας ὅμως ἀπό αὐτούς, προτίμησε νά

βάλη εὐθέως κατά τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου, χρησιμοποιώντας τόν γραπτόν λόγον.

Ἡ σύγκριση μεταξύ Πατερικῶν βιβλίων - περιοδικῶν καί Ἱεροῦ Εὐαγγελίου - Πηδαλίου, πού ἐπιχειρεῖ ὁ Γέροντας Παῖσιος εἶναι τό ὀλιγώτερο ἀτυχής. Αὐτοί κατ' ἀρχήν πού παραμερίζουν τά Πατερικά βιβλία καί ἀσχολοῦνται μέ τά θρησκευτικά περιοδικά, ὅπωςδῆποτε σφάλλουν, διότι τά μέν συγγράμματα τῶν Πατέρων ἔχουν θεόπνευστο κύρος, ἐνῶ τά περιοδικά γράφονται ἀπό ἀνθρώπους, σάν κι ἐμᾶς, ἀτελεῖς καί ἀμαρτωλοῦς.

Στήν περίπτωσι ὅμως ἐκείνων, πού ἀφήνουν ἀπό τά χέρια τους τό Ἱ. Εὐαγγέλιο, γιά ν' ἀσχοληθοῦν μέ τό Πηδάλιο, δέν σημαίνει ὅτι ἐγκαταλείπουν τόν Χριστό, γιά νά διασκεδάσουν τήν ὥρα τους μέ κάποιο κενοῦ περιεχομένου ἀνάγνωσμα καί νά γίνουν αἷτιοι νά “θαλασσοδέρνεται τό ἐκκλησιαστικό σκάφος”, ὅπως ἀνοήτως ἰσχυρίζεται ὁ Ἀθωνίτης Γέροντας. Ἀπεναντίας, αὐτοί εἶναι ἐξ ἴσου ἐπαινετοί μέ τούς ἄλλους, διότι ἀπό τόν Χριστό μεταβαίνουν στούς θείους Ἀποστόλους, στούς Οἰκουμενικούς Διδασκάλους, εἰς τάς Ἁγίας Συνόδους, ἀπ' ὅπου αὐτό τό Πανάγιον Πνεῦμα ἀναλύει, ἀποσαφηνίζει, προεκτείνει, τακτοποιεῖ καί τέλος ἐπικυρώνει, αὐτά πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός κήρυξε στόν Εὐαγγελικόν του λόγο, μέ πλέον αὐθεντικό, συμπυκνωμένο, γενικό καί χαριτωμένο τρόπο.

Ὅσοι ἐξ ἄλλου εὐρίσκονται σέ κατάσταση πνευματική, εἶναι βέβαιο ὅτι προτοῦ ἀποφασίσουν νά ἐμβαθύνουν στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουν μελετήσει τό Εὐαγγέλιον, ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ τίς Ἐπιστολές τῶν Ἀποστόλων, ἔχουν διαβάξει τήν ζωή καί τά κατορθώματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων, Ὁμολογητῶν καί Μαρτύρων. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἐνασχόλησις τούς ὀδηγεῖ εἰς τό Ἱερόν Πηδάλιον γιά νά ἐρευνήσουν, πού ὀφείλεται ἡ σημερινή Βαβυλωνία πού κυριαρχεῖ στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Καθώς λοιπόν τό μελετοῦν, οἱ Ἱεροί Κανόνες τούς πλησιάζουν εὐγενικά, σκύβουν στό αὐτί

τους καί μέ καθαρή φωνή τούς λέγουν: “Ἐκεῖνοι οἱ Πατέρες πού ἀγωνιζόντουσαν μέ ὑπομονή καί θάρρος, μᾶς μελετοῦσαν τακτικά καί μᾶς σεβόντουσαν, γι' αὐτό καί τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας παρά τίς τρικυμίες καί τά προσκόμματα πού προκαλοῦσαν οἱ ἐχθροί μας, εὗρισκε τόν προορισμό του. Οἱ σημερινοί ἀντίθετα μᾶς ποδοπατοῦν, κι ὅταν ἀντιληφθοῦν κάποιον εὐσεβῆ νά μᾶς μελετᾶ μέ προσοχή καί νά πειθαρχῇ μέ σεβασμό στίς ὑποδείξεις μας, προσπαθοῦν νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό κοντά μας, χρησιμοποιώντας ἕνα σωρό διαβολικές σοφιστίες. Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ κυριώτερος λόγος πού θαλασσοδέρνεται τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας”.

Τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀνάγκη καί ἀπό τά δύο Ἱερά βιβλία. Χωρίς τό Πηδάλιο θά λοξοδρομήσει καί θά συντριβεῖ στούς βράχους, καί δίχως τό Εὐαγγέλιο θά καταποντισθῇ αὐτανδρο. Τό ἄν διασωθῇ καί καταλήξει σέ ἀσφαλῆ λιμένα σωτηρίας, αὐτό καί θά εἶναι συνάρτησις ἀμφοτέρων τῶν Ἱερῶν βιβλίων. Οἱ ψευδοχαρισματοῦχοι ὅμως Γεροντάδες καί Ἀσκητές τῆς κενοδοξίας, ἐνοχλοῦνται σφόδρα ἀπό τό Πηδάλιο καί δαιμονίζονται ἀπλῶς καί εἰς τό ἄκουσμά του, γιατί τό σπουδαιότατο καί Ἱερώτατο αὐτό σύγγραμμα εἶναι ἕνας πνευματικός καθρέφτης κρυστάλλινος καί λαμπερός, τόν ὁποῖον οὔτε ἐμεῖς μπορούμε νά ξεγελάσουμε, μεταμφιεσμένοι σέ ἅγιους, οὔτε ἐκεῖνος νά μᾶς παρουσιάσῃ μέ κάποια ἄλλη πλασματική εἰκόνα, ἀπό αὐτή πού ἔχουμε.

Θ' ἀναρρωτηθῇ καί ὁ πλέον καλόπιστος Χριστιανός, γιατί αὐτοί οἱ ἀπλοῖ Μοναχοί, πού δέν ἔχουν κανένα ἀπολύτως ἐνδιαφέρον γιά τίς γήινες ἀπολαύσεις καί τά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα, ἀδιαφοροῦν γιά τήν τήρησι τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί φθάνουν ἕως τοῦ σημείου νά ἀποδοκιμάζουν τήν χρῆσι τοῦ Ἱ. Πηδαλίου, ὅπως πράττει διά τοῦ γραπτοῦ λόγου ὁ π. Παῖσιος Ἐνεπεκίδης. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή, καί μᾶς τήν ἀναλύουν σαφέστατα οἱ Ἁγιώτατοι Πατέρες μας, ἐκ τῶν ὁποίων

ὁ Νέος Θεολόγος Συμεών ἐπανειλημμένως οἰκτεῖρει εἰς τοὺς ἀσκητικούς λόγους τοῦ τοῦ Μοναχοῦ ἐκείνους πού ἐνίκησαν μεγάλα πάθη καὶ κραταιούς δαίμονας, γιὰ νά περιπαιχθοῦν ἐν τέλει ἀπό τόν διάβολον τῆς κενοδοξίας, ὁ ὁποῖος συνηθίζει μέ τίς πιό ἀπατηλές μεθόδους νά ὑποκλέπτει τίς πολυχρόνιες καί μέ κόπο συσσωρευθεῖσες ἀρετές τῶν ἀσκητῶν, καί νά τοὺς παραδίδη γυμνούς ἀπό κάθε ἀρετή στήν αἰώνια κόλασι.

Γι' αὐτόν τόν λόγον καί ὁ π. Παῖσιος ὅταν συναντήθηκε τόν Νοέμβριο τοῦ 1992 δημοσίως στήν Ἱ. Μονή Κουτλουμουσίου μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καί στήν ἐρώτησι τοῦ κ. Νικολάου Μαγγίνα¹, “πῶς βλέπει τήν παρουσία Βαρθολομαίου στόν Οἰκουμενικό Θρόνο” ἀπάντησε χωρίς καμμία περιστροφή: “Ὁ Θεός οἰκονόμησε αὐτά τά δύσκολα χρόνια τόν καλύτερο Πατριάρχη” (βλέπε “ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ” 27/11/93 σελίς 12). “Ἄν εἶχε τό θάρρος ὁ Ἀθωνίτης Μοναχός νά ὁμολογήσῃ τήν ἀλήθεια καί νά καταγγεῖλει τόν κ. Βαρθολομαῖο διά σωρεία παραβάσεων Ἀποστολικῶν Κανόνων καί Ἁγιο-Συνοδικῶν Ἐντολῶν, τήν ἴδια κι ὅλας στιγμὴ αὐτοῖ πού τόν εἶχαν ἤδη ἀνεβάσει στήν ὑψηλότερα κλίμακα ἀγιωσύνης, βιαίως θά τόν κατεβίβαζαν, θά τόν ἀποδοκίμαζαν καί θά διέδιδαν ὅτι ἀπώλεσε τάς φρένας του.”²

Δυστυχῶς ὁμως δέν συνέβη κάτι ἀνάλογο καί τό πλέον εἰδεχθές καί βλάσφημον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, εἶναι ὅτι ὁ ἀξιοθρήνητος αὐτός Γέροντας ἐμπλέκει τόν ἴδιον τόν Θεόν καί τόν θεωρεῖ ὅτι αὐτός ἐπέλεξε τόν

κ. Βαρθολομαῖο καί ἄρα δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι σύμφωνος στά ὅσα σκοτεινά, αἰρετικά καί ἀντίχριστα μονοπάτια διέβη τό Φανάρι, προκειμένου νά προσεγγίσῃ ἐντελέστερα τά ψευδοχριστιανικά δόγματα τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Ὀμοφυλοφιλικοῦ Ἀγγλικανισμοῦ.

Δυστυχῶς ὁ Ἐκκλησιαστικός τύπος, ἐφημερίδες (ὑποτίθεται Ὀρθόδοξες καί ἀγωνιστικές) καί περιοδικά, ὅταν ἀπαθανάτισαν πρόσφατα τήν πνευματική ἄλωσι τοῦ Φαναρίου, μέ εὐθύνη Βαρθολομαίου, ἀπό τόν ψευδοαλάθητο ἡγεμόνα τοῦ Βατικανοῦ, ἐνῶ θυμῆθηκαν καί κατέγραψαν μέ πρωτοσέλιδους τίτλους ὅτι ὁ Γέροντας Παῖσιος τό 1960 εἶχε καταδικάσει τόν Οἰκουμενισμό, ἐν τούτοις... λησμόνησαν οἱ Νεο-Φαρισαῖοι αὐτοί, ὅτι τόν Νοέμβριο τοῦ 1992 στό πρόσωπο τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου ὁ κενοδόξος Γέροντας ἐπλεκε τό ἐγκώμιον τῆς Παναϊρέσεως αὐτῆς, καταλογίζοντας συνυπευθυνότητα στόν ἴδιο τόν Θεόν, πού ἐπέλεξε τόν καλύτερο Πατριάρχη.

Ἔτσι μέ τόν πιό κατηγορηματικό τρόπο ἐπιλύεται καί ἡ εὐλογος ἀπορία, γιὰ ποιό δηλαδή λόγο, οἱ ἀγιώτεροι, κατά τά ἀνθρώπινα κριτήρια Μοναχοί, θεωροῦν τό Ἱερόν Πηδάλιον ὡς τόν μεγαλύτερο ἐχθρό τους, καί τό δυσφημοῦν εἴτε ἐμποδίζοντας

1. Ἐπίσημος ρεπόρτερ καί φωτογράφος σέ ὅ,τι ἀφορᾷ το Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τόν Προκαθήμενό του κ. Βαρθολομαῖο Ἀρχοντῶν. Ὁ κ. Μαγγίνας φωτογράφησε τόν Πατριάρχη μέ τόν Γ. Παῖσιο στήν πρώτη ἐπίσημη ἐπίσκεψι τοῦ κ. Βαρθολομαίου στό Ἅγιον Ὅρος τόν Νοέμβριο τοῦ 1992. Ἡ φωτογραφία τῶν δύο ἀνδρῶν δημοσιεύθηκε στόν Ἡμεροδείκτη τοῦ 1994 (Ἐκδόσεις “ΤΕΡΤΙΟΣ” Κατερίνη) καί στήν “ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ” (27/11/93 σελίς 12).

2. Σημ. Κιβωτοῦ: “Ἡ θά τόν ἐδιωχναν ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος, ὅπως ἀποκάλυψε κάποτε ὁ ἴδιος ὁ π. Παῖσιος: «Ἐγώ φωνάζω ὁποῖος ἔρχεται εἰς τό κελλί μου διαμαρτύρομαι. Ἄν φωνάξω περισσότερο, θά μέ διώξουν ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος. Δέν καταλαβαίνετε;». Ὅποτε κάποιος πρόσθεσε σκωπτικά: «Τόν καταλαβαίνουμε, ἀλλ’ αὐτός δέν καταλαβαίνει. Τί; τό πατρικόν λόγιον τοῦ ἀγίου Θεοδώρου (PG 99, 1120 D): «ἀλλά τί; ὅτι προτιμώμεθα μᾶλλον Θεοῦ τὰ μοναστήρια καί τῆς ὑπέρ τοῦ ἀγαθοῦ κακοπαθείας τήν ἐντεῦθεν εὐπάθειαν. Ποῦ ἐστι τό, “ἐλάλουν ἐναντίον βασιλέων καί οὐκ ἤσχυνόμεν”; ποῦ ἐστι τό, “ἰδοὺ τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ κωλύσω, Κύριε σὺ ἔγνωσ;” ποῦ ἐστι τό κλέος καί ἡ ἰσχὺς τοῦ καθ’ ἡμᾶς τάγματος;» Θεοδωρήτου ἱερομονάχου, Τό Ἀντίδοτον, 1990, σελ. 10.

μέ πλάγιους τρόπους τήν ανάγνωσί του, είτε βάλλοντας ἀπ' εὐθείας ἐναντίον του, βλασφημώντας ἐνίοτε καί αὐτόν τόν ἴδιον τόν Χριστόν, γιά τίς ἐπιλογές ἀναξίων Προκαθημένων!

Στόν ἐπίσημο χορό τῆς Ἀρχαίας Σπάρτης, ἡ νεώτερη γενιά ὑπέσχετο μέσα στό ἀθλητικό στάδιο, ὅτι ἐξάπαντος θά ὑπερκεράσῃ σέ γενναιότητα καί αὐτοθυσία τήν παλαιότερη, γι' αὐτό καί οἱ Σπαρτιᾶτες ἐφύλαξαν Θερμοπύλες καί ἔπεσαν ἕως ἐνός στόν Μαραθῶνα.

Πόσο λοιπόν ἀνώτεροι θά ἔπρεπε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί νά εἴμεθα ἀπό τούς προγόνους μας καί νά φυλάσσωμεν τήν πίστιν μας ἀκεραίαν καί ἀνόθευτον καί νά μή τήν παραδίδωμεν καθημερινῶς στούς "χοίρους" τοῦ Βατικανοῦ καί τούς "κύνες" τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ; Καί τί ὄφελος νά συμπορευώμεθα καί συμπροσευχώμεθα μέ τούς αἰρετικούς, ὅταν καί τήν ψυχή μας θά χάσουμε καί τά ὑπάρχοντά μας καί τίς πατρίδες μας (ὅπως τήν Κων/πολι καί τόσες ἄλλες) θά στερηθοῦμε;

Τά παραδείγματα ἀπό τήν ἱστορία εἶναι πολλά καί ὁ Θεός δέν μυκτηρίζεται οὔτε ἀπό ἀναξίους Πατριάρχες, οὔτε θαμπώνεται ἀπό τά τενεκεδένια φωτοστέφανα, πού φιλοτεχνοῦν στούς σύγχρονους ψευδοαγίους, οἱ υἱοί τῆς γεροντολαγνείας καί τῆς ἀπωλείας!»

Πῶς
μιλάς
ονεῖς
καί
παιδιά

πῶς νά μιλάς στά παιδιά σου

«Ἄν πρόκειται νά εἰπεῖ ἡ ψυχή κάτι φιλοσοφημένο ἢ νά διαπαιδαγωγηθεῖ, πρέπει προηγουμένως νά βρεῖ τή γαλήνη της σάν σέ ἤσυχο λιμάνι. Δέν βλέπεις πῶς, ὅταν θέλουμε νά συζητήσουμε γιά ὀρισμένα σπουδαῖα θέματα, διαλέγουμε τόπους πού νά εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπό θόρυβο καί στούς ὁποίους νά ἐπικρατεῖ ἡ ἡσυχία καί ἡ γαλήνη, γιά νά μήν ἐνοχλούμαστε; Ἄν λοιπόν ἐνοχλεῖ ὁ ἐξωτερικός θόρυβος, πολύ περισσότερο ἡ ἐσωτερική ταραχή»

Ἰωάννου Χρυσοστόμου, στίς Πράξεις, ὁμιλ. 17, 3

προστατέψτε τα ἀπό τίς ιδιοτροπίες

Μέ κάθε φροντίδα προστατέψτε τά παιδιά σας ἀπό τίς ιδιοτροπίες. Ἄλλιῶς τά παιδιά γρήγορα θά λησμονήσουν τήν ἀξία τῆς ἀγάπης σας, θά πνίξουν τή συνείδησή τους, νωρίς θά χάσουν τήν ἀγία, εἰλικρινή, θερμή ἀγάπη τῆς καρδιάς, καί φθάνοντας σέ ὠριμη ἡλικία θά παραπονοῦνται πικρά ὅτι στή νεότητά τους τά χάιδευαν ὑπερβολικά καί ἀνέχονταν ὅλες τίς ιδιοτροπίες τους.

Στάρετς Σάββας ὁ παρηγορητής, 2010, σελ. 336-337

ἔκλαιγε στό σχολεῖο

Ὁ μικρός Βασίλης ἔβλεπε τή μητέρα του νά προσεύχεται συνέχεια καί νά κλαίει καί ἡ εὐαίσθητη ψυχή του συγκλονιζόταν, μάτωνε. Προσευχόταν κι ἐκεῖνος κι ἔκλαιγε, παρακαλοῦσε τό Θεό νά παρηγορήσει τή

Νέα Στήλη...

Ἐρθόδοξοι
Ἅγιοι τῆς Δύσεως

...στη σελίδα 30

μητέρα του. Μιά μέρα τήν πλησίασε και τής είπε:

— Μητέρα, τί ἔχεις και κλαῖς; Μήπως γιά τή φτώχειά μας;

— Ὅχι, παιδί μου, δέν κλαίω γιά τή φτώχειά μας. Γιά σᾶς κλαίω, γιά τόν πατέρα σας και γιά σᾶς, τά παιδιά. Παρακαλῶ τό Θεό νά σᾶς ἔχει ὄλους καλά και νά μήν ἀπομακρυνθεῖτε ἀπ' τό δρόμο Του.

Ὁ Βασίλης τᾶκουγε αὐτά κι ἔπεφτε σέ συλλογή. Παρακολουθοῦσε κρυφά τή μητέρα του πού ἀναστενάζε κι ἔκλαιγε και συνέχιζε και κείνος νά κλαίει. Συχνά οὔτε στά διαλείμματα τοῦ σχολείου δέν ἔβγαινε ἔξω γιά νά παίξει μέ τ' ἄλλα παιδιά. Καθόταν μέσα στήν αἴθουσα, σκεφτόταν τή μητέρα του, ἀκουμποῦσε το κεφάλι του πάνω στό θρανίο κι ἔκλαιγε.

Κάποτε τόν ἀντιλήφθηκε ὁ δάσκαλός του, τόν εἶδε πού ἔκλαιγε και τόν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, παιδί μου; Γιατί κάθεσαι μέσα και δέ βγαίνεις νά παίξεις μέ τ' ἄλλα παιδιά;

— Μέ πονᾷ τό κεφάλι μου, ἀπάντησε ὁ Βασίλης.

Ὅταν ἄλλη φορά τόν ξαναρώτησε γιά τόν ἴδιο λόγο, ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— Μέ πονᾷ ἡ κοιλιὰ μου.

Ὅταν αὐτό ἐπαναλήφθηκε πολλές φορές, ὁ δάσκαλος ἐπισκέφτηκε τή μητέρα του και τής εἶπε:

— Τί ἔχει αὐτό τό παιδί κι εἶναι συνέχεια ἄρρωστο; Γιατί δέν τόν πηγαίνετε στό γιατρό; Κάθεται συνέχεια μέσα στήν τάξη στά διαλείμματα και κλαίει και πότε μού λέει ὅτι πονᾷ τό κεφάλι του, πότε ἡ κοιλιὰ του κ. ο. κ.

Ἡ μητέρα του δέν ἀπάντησε. Προσευχήθηκε ὅλη νύχτα και τήν ἄλλη μέρα πῆρε τό δεκαετῆ περίπου Βασίλη και πήγανε σ' ἕνα ἐξωκκλήσι. Ἐκεῖ τόν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, παιδί μου, και κλαῖς συνέχεια; Θά μού πεις τήν ἀλήθεια;

— Μητέρα, δέν ἔχω τίποτα. Μόνο ἐσένα σκέπτομαι πού κλαῖς συνέχεια. Δέν μπορῶ

ν' ἀντέξω, κλαίω κι ἐγώ.

Οἱ προσευχές της δέν εἶχαν τελειωμό, «γονατιστή στήν προσευχή τήν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος». Τά δάκρυα της ἀστείρευτα, εἶχαν σχηματίσει στά μάγουλά της «δυό συνεχῆ αὐλάκια».

Πέτρου Μπότση, Γ. Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνης, 1991, σ. 35-37

Ἐλέχη

• «Ἡ διαρκῆς μελέτη αὐτῶν πού ἔγραψαν οἱ ἅγιοι Πατέρες γεμίζει τήν ψυχή μέ ἀκατανόητο θαυμασμό και θεϊκή χαρά»

Ἰσαάκ ὁ Σύρος, Λόγ. 14

• «Νιώθεις, ὅτι ὑποβλέπεις εὐκολα τοὺς ἄλλους και τοὺς μαλώνεις ἢ τοὺς κάνεις μέ τό παραμικρὸ ὑποδείξεις; Νά ξέρεις πῶς βρῖσκεσαι σέ λάθος δρόμο»

Κολλιάντερ Τίτο, Ὁ δρόμος τῶν Ἀσκητῶν, 1999, 114

• «Ἰσπανόφωνοι φιλόσοφοι και συγγραφεῖς ζητοῦν ἀπό τήν Οὐνέσκο νά ἀνακηρύξει τίς ταυρομαχίες μέρος τῆς παγκόσμιας πολιτιστικῆς κληρονομιάς. Πολύ σωστά. Ἀξίζει τοῦ ἀνθρώπου»

Ἐλευθεροτυπία, 13.5.2007

• «Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν γίνει σάν ψίχουλο, δέν μπορεῖ νά συγκατοικήσει μέ τοὺς συνανθρώπους του»

Ἁγ. Βαρσανούφιος, ἐρώτ. 26

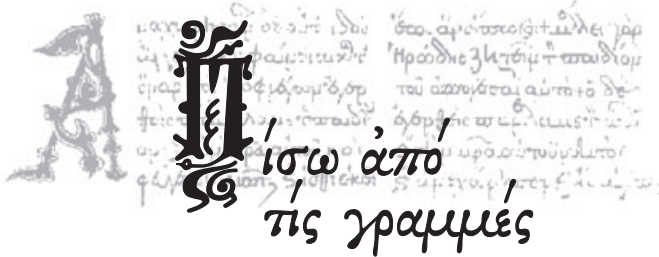
• «Ἄν θέλεις μέ λίγα λόγια νά βοηθήσεις τόν φιλομαθῆ, ὑπόδειξέ του προσευχή και ὀρθή πίστη και ὑπομονή στίς θλίψεις. Γιατί ὅλα τά ἄλλα καλά μέ αὐτά τά

ἀποκτοῦμε»

Ὅσιος Μάρκος ὁ Ἀσκητής, Κεφάλαια, 102

• «Ἄν δείξεις στὸν ἐχθρό σου πὼς ἡ προσβολή δέ σ' ἐνοχλεῖ, αὐτό θά τόν πείσει πὼς δέν ἀξίζει νά σ' ἐκδικεῖται»

Ἀγ. Ἰωάν. τῆς Κρονστάνδης, Μακαρισμοί, 2005, σ. 60

▪ Δύσκολα καί δυσεπίλυτα ἐρωτήματα πάνω σέ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

▪ Ἀλιεύοντας κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῶν γραφικῶν ἐκφράσεων, μέ πλοηγό τῆ διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων.

Ἑρώτηση

Πὼς πρέπει νά ἐννοήσουμε τό γραφικό «Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν»;

Ἀπάντηση

Τὴν φράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν» (Εφ. 15,16) ὁ ἀρχαῖος συγγραφέας Ἱερώνυμος τὴν ἐρμηνεύει μέ δύο λόγια ὡς ἐξῆς: «Ὅταν χρησιμοποιοῦμε τὸν χρόνο σέ καλές πράξεις, τότε τὸν ἐξαγοράζουμε».

Ὁ μακάριος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος, ἐπίσης λακωνικά, λέει: «Νὰ στρέφουμε τὸν χρόνο σέ ὄφελός μας γιὰ τοὺς αἰώνιους στόχους μας».

Τοὺς δύο παραπάνω ἐκκλησιαστικούς συγγραφείς ἀναφέρει ὁ Σέρβος ἐπίσκοπος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ὁ ὁποῖος σέ κάποιον θεολόγο πού τὸν ρώτησε σχετικά, προσθέτει ἐκτενέστερα τὴν δική του ἐρμηνεία ὡς ἐξῆς:

«Τά λόγια του ἀποστόλου τοῦ Θεοῦ ἔχουν παρόμοια σημασία μέ τὰ λόγια του

Θεοῦ: “Πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι” (Λουκ. 19,13). Καὶ ὅταν Αὐτός ἐπιστρέφει, δηλαδή ὅταν ὁ Χριστὸς ξαναέρθει γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον, θὰ μᾶς ρωτήσει πὼς πραγματευόμασταν μέ τὰ δοσμένα μας τάλαντα. Πὼς χρησιμοποιοῦσαμε τὸν καιρὸ τῆς ζωῆς μας. Ἐὰν δίναμε τὸ φθηνὸ γιὰ νὰ κερδίσουμε τὸ ἀκριβό. Ἐὰν ὑποκύψαμε στοὺς σκανδαλισμοὺς αὐτοῦ τοῦ ἐφήμερου αἰῶνα καὶ πουλήσαμε τὴν ψυχὴ μας γιὰ τὶς “γλυκές” γήινες πικρίες ἢ ἂν δώσαμε τὰ πάντα γιὰ τὴν ψυχὴ μας.

»Νὰ ἐκτελεῖς τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ κάθε μέρα ὅπως οἱ περιστάσεις ζητοῦν. Μὲ τοῦτο θὰ ἐξαγοράξεις τὶς χαρισμένες μέρες σου ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀφοῦ στὴν ἀλήθεια τό νὰ ἐξαγοράζουμε σημαίνει κυριολεκτικὰ νὰ πληρώνουμε. Πλήρωνε μέ τὰ λίγα, γιὰ νὰ λάβεις τὸ μεγάλο. Ἐργάσου λίγο, γιὰ νὰ βασιλεύεις αἰώνια. Ἀφοῦ ὁ Δημιουργός μας, μᾶς ὑποσχέθηκε τὴν αἰώνια βασιλεία στὴν αἰώνια ζωὴ. Ἐὰν κάποιος εἶναι δεμένος σκλάβος στὴ φυλακὴ, νὰ μὴν τεμπελιάζει καὶ νὰ μὴν λέει: “ἐγὼ δέν εἶμαι σὲ θέση τίποτα νὰ κάνω”! Ἄς μετανοεῖ καὶ ἄς προσεύχεται στὸν Θεὸ ἀπὸ τό πρωῖ ἕως τὸ βράδυ στὸ σκοτάδι τοῦ κελιοῦ του. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ μετρήσει ὁ Θεὸς τὸ ἴδιο ὅπως καὶ σ’ ἐκεῖνον πού χτίζει ἐκκλησίες μέ τὸν πλοῦτο του. Ὁ Δημιουργός μας βλέπει τὶς συνθήκες τοῦ καθενός, καὶ ζητᾶ ἀπὸ τὸν κάθε ἄνθρωπο νὰ κάνει ἐκεῖνο πού μπορεῖ ἀναλόγως μέ τὶς συνθήκες. Σκύψε τὸ κεφάλι κάθε μέρα γιὰ νὰ διακονήσεις τὴν ψυχὴ σου. Πλήρωσέ τὴν μέ τὴν πνοὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μέσα σου, τὸ Ὅποιο σὲ κινεῖ πρὸς κάθε καλό».¹

Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος ἔχει μιὰ εἰδικὴ ὁμιλία πάνω στό χωρίο αὐτό τοῦ Ἀποστόλου.² Ἄν οἱ ἔμποροι, λέει, τρέχουν στό πανηγύρι γιὰ νὰ ἐμπορευτοῦν καὶ νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴνπραμάτειά τους καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς βλέπει τοὺς ἄλλους ἀλλὰ κυριαρχεῖται ἀπὸ ἀδιαφορία καὶ

1. Νικολάου Βελιμίροβιτς, Δρόμος δίχως Θεοῦ δέν ἀντέχεται..., 2009, σ. 299-300.

2. Ἡθ. 12, ΕΠΕ 19 Γ, 228-242.

ραθυμία, ἢ μέ τήν μέθη καί τήν τρυφή, καί δέν ἔχει διάθεση νά ἐμπορευτεῖ, ἀναβάλλοντας μέρα μέ τή μέρα, τρώγοντας καί πίνοντας καί γυρνώντας στά καπηλειά καί σπαταλώντας τά χρήματά του, αὐτός δέν ὠφελήθηκε τίποτε ἀπό τήν παρουσία του στό πανηγύρι. Τό ἴδιο καί μέ κάθε πράξη καί ἐργασία πνευματική, προσθέτει ὁ ἅγιος: «Ὅταν ἄλλοι πορεύονται μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἐργάζονται μέ σπουδή καί θερμῆ ὄλες τίς ἀρετές, ἐμεῖς ὁμως ζοῦμε μέ ἀμέλεια καί ἀργία, ἐκεῖνοι ἐξαγόρασαν τόν καιρό καί ὠφελήθηκαν πολύ, ἐνῶ ἐμεῖς χάσαμε καί τούς ἑαυτούς μας καί τόν καιρό...»

«Καιρός πραγματείας κάθε ἀνθρώπου εἶναι αὐτός τῆς παρούσας ζωῆς... Ἄς ἐξαγοράσομε, παρακαλῶ, τόν παρόντα καιρό, ἕως ὅτου ὑπάρχει ἀκόμη τό πανηγύρι τῆς ζωῆς μας, ἐπειδὴ οἱ ἡμέρες του εἶναι πολὺ πονηρές, καί ξεσηκώνουν καθημερινὰ ἐναντίον μας χιλιάδες τὰ κύματα τῆς τρικυμιώδους ἀλμυρᾶς ἀμαρτίας, πότε μέ τήν εὐπάθεια τοῦ σώματος καί τὰ ἄτακτα κινήματά του γεμίζοντας τίς ψυχές μας μέ ζάλη καί τρικυμία καί πότε διεγείροντας τίς καρδιές μας καί ἐμβάλλοντας σ' αὐτὲς μέ τούς ἐπιτιθέμενους ἐναντίον μας ὄρατούς καί ἀοράτους ἐχθρούς ἀθυμία καί ἐπιθυμία καί ἄγριο θυμό, καί μέ αὐτὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ὅλους ἀπὸ τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ἄς πραγματευτοῦμε, λέει ὁ ἅγιος, «προτιμώντας τήν ἀρετὴ ἀπὸ τήν κακία, χωρὶς νὰ δίδομε στὸν πονηρὸ εἴσοδο ἢ παρρησία πρὸς καταστροφή καί ἀπώλειά μας» ἀλλὰ βάζοντας «στὴν ψυχὴ ὅλη μας τήν δύναμη γιὰ τήν μελέτη τῶν θείων ἐννοιῶν, τρέφοντας καί καθαρίζοντας τὴν μέ προσευχῆς, δάκρυα, καί ἀναγνώσεις πρὸς ὑποδοχὴ τοῦ θείου φωτός, τοῦ ἰδίου δηλαδὴ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς δικαιώσει μέ τήν δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματός του καί μέ τήν συνάφειά του θὰ μᾶς ἀποδείξει δικαίους, καθιστώντας μας κοινωνοὺς τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν τῆς βασιλείας του...»

Ἑρωταποκρίσεις

- Ἑρωτήματα, κι οἱ αὐθεντικὲς ἀπαντήσεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἑρώτηση

Τί εἶναι ἡ «μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα»; Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ 'ἑβδομήκοντα' καί τί μετέφρασαν;

Ἀπάντηση

Ὁ σάρετς Βαρσανούφιος τῆς Ὀπτινα, μιλώντας γενικά γιὰ τὴ φθορὰ πού ὑπέστησαν τὰ βιβλία τῆς Π. Διαθήκης, ἔλεγε:

«Μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀπόστολοι ὑπέδειξαν στοὺς Ἑβραίους τίς προφητεῖες πού πραγματοποιηθήθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύοντας τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὰ δικά τους βιβλία. Οἱ Ἑβραῖοι τότε ἤ διεγράψαν, ἢ καὶ παραποίησαν τὰ χωρία πού ἀναφέρονταν στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἀνάστασή του (εἶναι τὸ λεγόμενο Μασωριτικὸ κείμενο). Ὁ Θεὸς ὁμως, προνοώντας γιὰ τοὺς «μέλλοντας πιστεῦειν», διαφύλαξε τὸ κείμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναλλοίωτο καὶ ἀπαραχάρακτο. Πῶς;

Μερικὲς ἑκατονταετίες πρὶν τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὁ βασιλεὺς Πτολεμαῖος θέλησε νὰ μεταφράσει τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀπὸ τὰ ἑβραϊκὰ στὰ ἑλληνικά. Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ συγκέντρωσε ἀνθρώπους μορφωμένους, πού γνώριζαν καλὰ καὶ τίς δυὸ γλώσσες, τὰ ἑβραϊκὰ καὶ τὰ ἑλληνικά, καὶ τοὺς ἐμπιστεύθηκε τὴν μετάφραση. Ὁ καθένας μετάφραζε ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο. Καὶ στὸ τέλος, ἀφοῦ ὀλοκληρώθηκε ὅλη ἡ Π.Δ., ἔκαμαν μία ἀντιπαραβολή, γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ πιστότητα τῆς μετάφρασης μέ τὸ πρωτότυπο. Ἔτσι λοιπόν, προέκυψε

ή λεγόμενη μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα (τὸ ἑλληνικὸ κείμενο τῆς Π.Δ.). Δηλαδή τὸ πραγματικὰ ἀνόθευτο κείμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Οἱ Ἑβραῖοι σήμερα, τόνισε ὁ Γέροντας, κυκλοφοροῦν στὰ Ρωσσικὰ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (τὸ παραποιημένο)».

«Ὁ π. Βαρσανούφιος,» συνεχίζει ὁ μαθητῆς του στάρετς Νίκων, «ἔκανε πολλές ἀναφορὲς στοὺς Ἑβραίους. Τὸ πόσο ἔχουν πλανηθῆ, γιατί βλέπουν μόνο τὸ γράμμα τῆς ἁγίας Γραφῆς, χωρὶς ποτέ νὰ καταλαβαίνουν τὸ βαθύτερο νόημά της: ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι προθάλαμος τῆς Καινῆς. Βέβαια κάποτε θὰ τὸ ἰδοῦν καὶ αὐτοί. Ἀλλὰ τότε, στὴν Δεύτερα Παρουσία, θὰ εἶναι πιὰ ἀργὰ γι' αὐτοὺς».

Στάρετς Νίκων, Ρήματα ζωῆς, Πρέβεζα 2006, σελ. 116-117

Ἑρώτηση

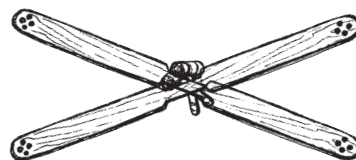
Γιατί ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν Ἀδὰμ ἀφοῦ γνῶριζε ὅτι θὰ ἀμαρτήσῃ καὶ θὰ πέσει, καὶ μαζί του ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος;

Ἀπάντηση

«Αὐτὴ ἡ ἀπορία ἔχει πολλές καὶ πολὺ ὠραίες λύσεις. Λέγει λοιπὸν ὁ θεόσοφος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: “Δὲν λέγω ὅτι γνῶριζε ἀπὸ πρὶν μόνον αὐτὸ γνῶριζε ἐπίσης ὅτι μετὰ τὴν παράβαση θὰ τὸν ἀναστήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τῆς προαιωνίας σωτηρίας. Καὶ δὲν θὰ προέβλεπε τὴν πτώση, ἂν δὲν εἶχε σκεφθεῖ προηγουμένως τὴν ἀνάσταση. Γνῶριζε ὅτι θὰ πέσει, ἀλλὰ εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ φάρμακο τῆς ἀνάστασής του καὶ παραχώρησε νὰ δοκιμάσῃ ὁ ἀνθρώπος τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μάθει τί θ’ ἀκολουθήσῃ μὲ τίς δικές του δυνάμεις καὶ τί μὲ τὴ χάρη τοῦ πλάστη του. Γνῶριζε ὅτι θὰ πέσει ὁ Ἀδὰμ, ἀλλὰ ἔβλεπε ὅτι ἀπὸ αὐτὸν θὰ προερχόταν ὁ Ἄβελ, ὁ Ἐνῶς, ὁ Ἐνώχ, ὁ Νῶε, ὁ Ἡλίας, οἱ προφῆτες, οἱ ἐξαίσιοι ἀπόστολοι, ἡ εὐγένεια

τῆς ἀνθρώπινης φύσης, τὰ θεοκίνητα νέφη τῶν μαρτύρων πού ἔσταζαν τὴν εὐσέβεια. Τὰ ἔβλεπε αὐτά, καὶ ποῦ ἦταν τὸ καλὸ, ποῦ τὸ δίκαιο, ποῦ ἐκεῖνο πού ἔπρεπε στὸν Θεό, ὥστε ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ν’ ἀμαρτήσῃ ἓνας ἀνθρώπος, αὐτὸν νὰ μὴν τὸν ἀνεβάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία, καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὴ γέννηση τῶν ἀνδρῶν, πού γιὰ τὸν καθένα τους δὲν εἶναι ἄξιος ὁλος ὁ κόσμος, καὶ νὰ θερίσῃ ἀπὸ τὴ ρίζα τὴν τὴν τὴν βλάστηση καὶ ὁμορφιά τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ νὰ ρίξῃ ἐναντίον του τὸ ξερίζωμα καὶ τὴν ὀργή, καὶ μάλιστα τὴ στιγμή πού ἐκεῖνος ὕστερα προτίμησε τὴν ἀμαρτία καὶ οὔτε εἶχε ἀμαρτήσῃ οὔτε εἶχε σκεφθεῖ κἂν νὰ ἀμαρτήσῃ, ἐπειδὴ οὔτε εἶχε ἀκόμα λάβῃ ὑπαρξῆ; Γιατί, ἂν γνῶρισμα τῶν φρονίμων εἶναι νὰ μὴ ζητοῦνται εὐθύνες ἀπὸ ἐκεῖνον πού μελέτησε ν’ ἀμαρτήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἀμάρτησε, πῶς ὁ Θεὸς θὰ ζητήσῃ τιμωρία ἀμαρτωλοῦ ἀπὸ ἐκεῖνον πού οὔτε σκέφθηκε ν’ ἀμαρτήσῃ, καὶ τότε πού ἦταν βέβαια βαρὺ τὸ ἀμάρτημα (πῶς δηλαδή δὲν εἶναι βαρὺ ἡ ἀθέτηση τῆς Δεσποτικῆς ἐντολῆς;), δὲν θὰ ἔμενε ὁμως ἀθεράπευτο ἐξαιτίας τῆς ἀνέκφραστης φιλανθρωπίας τοῦ Πλάστη, κι ὁ πρωτόπλαστος ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθῃ στὴν ἀρχικὴ εὐγένεια; Ὡστε, ἂν δὲν ἐρχόταν στὴν ὑπαρξῆ, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἀμαρτήσῃ ὁ πρωτόπλαστος, θὰ παρουσιαζόταν τὸ Θεῖο ὅτι τιμωρεῖ ἐκεῖνον πού δὲν ἀμάρτησε καὶ ὅτι τὸν στεροῦσε ἀπὸ τὴν κατοπινὴ ἀνάκληση καὶ σωτηρία του, καθιστώντας ἔτσι τὴν κτίση ἔρημη ἀπὸ τὸσους λαμπροὺς καὶ ἀγαθοὺς ἀνδρες”».

Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ΕΠΕ 3, Ἀμφιλόχεια 161

Ἐκκλησία καί Ἰσλάμ

- Ποιά εἶναι ἡ θέση τῶν χριστιανῶν ἀπέναντι στή θρησκεία πού ἱδρύσε ο Μωάμεθ; Πῶς βλέπει ἡ Ἐκκλησία τίς δοξασίες τοῦ Ἰσλάμ;
- Ἡ στήλη αὐτή καταθέτει αὐτούσια ἀποσπάσματα ἀπό τούς βίους τῶν Ἁγίων καί τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων καί ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν. Ἀποσπάσματα πού ἀπαντοῦν μέ αὐθεντικό καί ἀνάγλυφο τρόπο σέ συναφή ἐρωτήματα.

[Οἱ ἅγιοι Ἰάκωβος ὁ νεομάρτυς καί οἱ δύο μαθητές του Ἰάκωβος ὁ διάκονος καί Διονύσιος, μαρτύρησαν ἀπό τούς Τούρκους κατακτητές γύρω στά 1519. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τήν μνήμη τους τήν 1η Νοεμβρίου. Ἀπό τόν πολύ σημαντικό καί ἐκτενή Βίο τους παραθέτουμε τμήμα:]

Ὅμως, ὡς ἤκουσε τοῦτο ὁ τύραννος περισσότερο ἐθυμώθη, καί εἶπε νά βάλουν τόν ὄσιον εἰς τήν φυλακήν. Καί ἐστοχάζετον μέ τίνα δόλον νά τόν θανατώσῃ, ὅτι οὐκ ἦν ἄξιος θανάτου καί τό εἶχεν ἐντροπή νά τόν θανατώσῃ χωρίς εὐλογον αἰτίαν. Καί ἔστειλαν ἕναν πασιᾶν νά ἐρωτήσῃ περί τοῦ Χριστοῦ, καί περί τοῦ ἑαυτῶν προφήτου. Καί ἀπελθῶν ὁ πασιᾶς λέγει πρὸς τόν ὄσιον·

— Ἀββᾶ, πῶς ἔχεις τόν Χριστόν;

Ὁ δέ ὄσιος εἶπεν·

— Τέλειον Θεόν καί τέλειον ἄνθρωπον.

Καί ὅλα τά τῆς συγκαταβάσεως, ἀπό μικροῦ ἕως μεγάλου, ἐδιηγήθη αὐτῷ.

— Ἀμή τόν προφήτην μας, πῶς τόν ἔχεις;

Ὁ δέ ὄσιος εἶπεν·

— Δέν εἶναι προφήτης, ἀλλά ἐχθρός τοῦ Θεοῦ καί φίλος τοῦ διαβόλου εὐρίσκεται· ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐλύπησε τόν Θεόν, ὡς

αὐτός. Καί εἴ τις ἐλπίζει εἰς αὐτόν, ἢ τόν ἔχει διά προφήτην, δέν ἀξιώνεται τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνος δέ ταῦτα ἀκούσας ἀπελθὼν τά ἐδιηγήθη τοῦ τυράννου. Ἐκεῖνος δέ παρευθὺς θυμωθεὶς ἔστειλε τούς φονεῖς καί παρήγγειλεν αὐτοῖς, ὅτι·

— Ἐάν ποιήσῃτε τέχνην τινὰ διά νά ἀρνηθοῦν τόν Χριστόν, μεγάλης τιμῆς νά ἀξιωθῆτε παρ' ἐμοῦ.

Ἐκεῖνοι δέ ἀπελθόντες πρὸς τόν ὄσιον εἶπον αὐτῷ, ὡς παρήγγειλεν ὁ βασιλεὺς. Καί ἐλογίασαν οἱ ὠμότατοι νά τούς φέρουν πρὸς τήν ψευδῆ θρησκείαν αὐτῶν, διά νά λάβουν τὰς τιμὰς, ὅπου τούς ἔταξεν ὁ βασιλεὺς. Οἱ δέ ἅγιοι καί οἱ τρεῖς, μιᾷ καρδίᾳ καί γλώττῃ καί φωνῇ, ἐξεβόησαν λέγοντες·

— Μή γένοιτο, Χριστέ Βασιλεῦ, ἡμῖν ἀρνηθῆναι Σε, τόν Κύριον τῆς δόξης καί Βασιλέα τῶν βασιλευόντων, καί πιστεῦσαι τόν ψεύστην καί πλάνον καί ἐχθρόν Σου.

Καί ταῦτα ὡς ἤκουσαν οἱ φονεῖς, ἀπῆλθον καί εἶπον τῷ τυράννω·

— Οἱ ἄνθρωποι, ὅπου μᾶς ἔστειλες, κράτιστε βασιλεῦ, διὰ νά τοὺς καταπέισωμεν νά ἀρνηθοῦν τόν Χριστόν, οὐ μόνον δέν τόν ἀρνήθησαν, ἀλλά καί τόν προφήτην, ὅπου πιστεύομεν ἡμεῖς, αὐτοῖ τόν ὀνομάζουν πλάνον καί γελασμένον. Ἀλλά καί ἡμᾶς, ὅπου πιστεύομεν εἰς αὐτόν, μᾶς λέγουν ὅτι εἴμεσθεν παντάπασι ἀπωλεσμένοι.

Ὁ δέ τύραννος ἀκούσας ταῦτα ἐθυμώθη καί ἐπρόσταξε νά τοὺς φέρουν καί νά ξέσουν τὰς σάρκας αὐτῶν μέ σιδηρὰ ὀνύχια, καί εἶπεν·

— Εἰ μὲν ποιήσωσι τό πρόσταγμά μου καί ἀρνηθῶσι τόν Χριστόν, νά ἐλευθερωθοῦν τῶν βασάνων· εἰ δέ μή, ἄς παιδευθῶσιν.

Καί ὡς εἶπε ταῦτα, ἄρχισαν οἱ φονεῖς· καί ἄλλος μὲν ἔξεεν τὰς σάρκας τῶν ὀσίων, ἕτερος ἔκρουεν τὰς σιαγόνας αὐτῶν, ἄλλος ἐβάσταζε κρέας καί ἀνάγκαζε τοὺς ἁγίους νά φάγωσιν, γινώσκοντες πῶς οἱ μοναχοὶ δέν τρώγουσι κρέας.¹

Καί τόσον τοὺς ἐβασάνισαν, ὅτι ἡ γῆ,

όπου ἔστεκον οἱ μάρτυρες, ἐκοκκίνησεν ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῶν. Καί ὁ μὲν τύραννος ταῦτα ἐποίει, ὅπως φοβήσῃ αὐτούς καὶ τοὺς γυρίσῃ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτοῦ. Οἱ δὲ στερεοὶ ὄντως καὶ ἀνδρεῖοι τῇ ψυχῇ, οὕτως πικρῶς βασανιζόμενοι, οὐδόλως ὑπετάγησαν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ μᾶλλον ὠρέγοντο ἐπιτυχεῖν, παρά τὰ γῆινα· διὰ τοῦτο ὑπέμενον τὰς βασάνους. Οἱ δὲ παιδευταὶ ἀνήγγειλαν τῷ τυράννῳ τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῶν ἁγίων· ἐκεῖνος δὲ ἐπρόσταξε νὰ τοὺς φυλακώσουν, διὰ νὰ τοὺς φέρῃ καὶ εἰς ἑτέραν ἐξέτασιν.

Μετά δὲ τρίτην ἡμέραν, καθίσας εἰς τὸ κριτήριον, ἐπρόσταξε καὶ ἤφεραν τοὺς ἀθλητὰς ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ εἶπε τῶν βασανιστῶν νὰ ἐβγάλουν λωρία ἐκ τῶν βυζίων τοῦ τρισολβίου γέροντος, πρὸς δὲ τέσ πλάτες καὶ ἕως τοὺς νεφρούς, καὶ νὰ ἐπιθέσουν ἄλλας εἰς τὰς πληγὰς μετὰ ὄξους· τοὺς δὲ δύο μαθητὰς νὰ τοὺς δείρουν μὲ βούνευρα, εἰς μερικὰς ὥρας· καὶ πάλιν νὰ τοὺς φυλακώσουν, διὰ νὰ στοχασθῇ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς πικρότερα βάσανα. Καὶ ὡς τοὺς ἤφεραν πάλιν εἰς τὸ κριτήριον, τοὺς εἶδεν ὅτι ὥσπερ χαρὰν καὶ ἐκλεκτὰ φαγητὰ ἐνόμιζαν τὰ βάσανα καί, ὡς εἶπεῖν, αὐτόν καταγελῶντες. Τότε ἐπρόσταξεν νὰ ξέσουν τοὺς τιμίους αὐτῶν πόδας μὲ ὀνύχια σιδηρᾶ, τὰς πλευράς αὐτῶν πυρὶ κατακαίεσθαι. Καὶ πάλιν, μετὰ μερικὰς ἡμέρας, ἐπρόσταξε τὰς πλευράς αὐτῶν μὲ ἄγρια πανία καὶ ἄλλας ἀνηλεῶς τρίβεσθαι.

Καὶ ὡς ἐτελέσθη καὶ αὕτη ἡ βάσανος καὶ ἄλλαι πολλαὶ εἰς δέκα ἑπτὰ ἡμέρας, τότε κατέκρινεν ὁ ἀλιτήριος νὰ τοὺς

φουρκίσουν.² Καὶ λαβόντες οἱ φονεῖς τοὺς μάρτυρας τῆς ἀληθείας, ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ τῆς τελειώσεως. Καὶ ὁ μὲν ὄσιος — ὦ τοῦ θαύματος! — περιπατῶντας ἤλθεν· ὅπου δὲν εὐρίσκετον κρέας εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἀλλὰ κόκκαλα μόνον γυμνά. Καὶ τοῦτο ἰδόντες πάντες ἐξέστησαν. Οἱ δὲ ἕτεροι δύο βαστάζοντο ὑπὸ τινων, ὅτι οὐκ ἠδύναντο περιπατεῖν ὑπὸ τῶν πολλῶν βασάνων. Καὶ ὡς ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ἐζήτησεν ὁ ὄσιος καιρὸν τοῦ προσεύξασθαι. Οἱ δὲ φονεῖς εἶπον αὐτῷ·

— Ὡς βούλει ποιήσον.

Τότε ὁ ἅγιος λαβὼν τὸν διάκονον ἔστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὸν δὲ ἕτερον ἐξ ἀριστερῶν, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς·

— Ὡ τέκνα, καιρὸς εἶναι νὰ ἀπέλθωμεν πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστόν, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὰς βασάνους ὑπομείναμεν.³

2. Φουρκίζω: κρεμῶ, ἀπαγχονίζω· φούρκα (λατ.)=πάσσαλος διχαλωτός, δικράνι, ἢ δοκὸς σὲ σχῆμα T ἢ σταυροῦ, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγχόνη, κρεμάλα. Θεοφάνους, Χρονογραφία, 6024, PG 108, 424 B: «Κρατήσας ὁ ἔπαρχος τρεῖς δημότας τῶν ἀτακτούντων ἐφούρκισεν αὐτούς. Καὶ ὁ μὲν εἷς παραυτὰ ἀπέθανεν, οἱ δὲ δύο ἔπεσον ἐκ τῆς φούρκας. Πάλιν ἐκρεμάσθησαν, καὶ πάλιν ἔπεσον». Ἀλληγορικὰ ἐπίσης: τὸν ἔχω φούρκα, φουρκίζομαι· κρατῶ μνησικακία, θυμῶν, ἐξοργίζομαι.

3. Καιρὸς νὰ ἀπέλθωμεν πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστόν... Νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον, ὅπου μᾶς ἐλευθέρωσεν ἐκ τοῦ ματαίου κόσμου. Ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπισημάνει τὴν τεράστια διαφορὰ πού χωρίζει τοὺς ἐθνομάρτυρες ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ νὰ θαυμάσει τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τῶν νεομαρτύρων. Οἱ ἅγιοι – οἱ πραγματικοὶ ἥρωες – δὲν μάχονταν γιὰ φτηνὰ, ἐπίγεια ὠφέλη ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπέραντη καὶ ἀκατάλυτη βασιλεία. Ἀντίθετα, οἱ προβαλλόμενοι σὲ κοινωνικὸ προσκῆνιο ὡς ἥρωες δύσκολα μποροῦσαν νὰ κρύψουν πόσο ἦταν δεμένοι μὲ τὴν φθορά: «Γιὰ δὲς καιρὸ πού διάλεξε ὁ χάρος νὰ μέ πάρει, τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριά καὶ βγάζ' ἡ γῆ χορτάρια» (Αθανάσιος

1. Μία ἱστορικὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς νηστείας τῶν μοναχῶν ἀπὸ τὸ κρέας δίνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, γύρω στὸ 390 μ.Χ. «Πραγματικὰ σπίτια πένθους εἶναι τὰ μοναστήρια, ὅπου ὑπάρχει σάκκος καὶ σποδός, ὅπου μόνωση, ὅπου κανένα γέλιο, οὔτε πλῆθος βιωτικῶν πραγμάτων, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ νηστεία, ὅπου ὕπνος κάτω σὲ χῶμα, ὅπου ὅλα εἶναι καθαρὰ ἀπὸ κνίσσα αἱμάτων (κρεάτων), ἀπὸ θόρυβο, ἀπὸ ταραχὴ, ἀπὸ φασαρία» (Ὁμιλ. 14 εἰς Ἄ Τιμόθεον).

Ἄς δεηθῶμεν, λοιπόν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός καί τῆς Ἐκκλησίας, καί νά εὐχαριστήσωμεν τόν Κύριον, ὁπού μᾶς ἐλευθέρωσεν ἐκ τοῦ ματαιίου κόσμου καί καταξιώσαντι ἡμᾶς τῆς ἀτελευτήτου Αὐτοῦ Βασιλείας κληρονόμους γενέσθαι.

Ταῦτα εἰπών, καί τάς χεῖρας ἅμα καί ὄμματα πρὸς οὐρανόν ὑψώσας, προσηύξατο καί πεσόντες ἐπίστομα τρεῖς φοραῖς ἐπὶ τήν γῆν ἐπροσκύνησαν τόν Κύριον. Καί ὡς ἐτέλεσε τήν προσευχήν ὁ ὄσιος, ἔβγαλεν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τρεῖς μερίδας τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Καί ἔδωκε τήν μίαν τῷ διακόνῳ, τήν δέ ἑτέραν τῷ Διονυσίῳ· αὐτός δέ τήν τρίτην μετέλαβεν. Καί χεῖρας καί ὀφθαλμούς πρὸς οὐρανόν ὑψώσας, εἶπεν μεγάλη τῇ φωνῇ:

— Εἰς χεῖρας Σου, Κύριε, παρατίθημι τό πνευμά μου.

Καί μέχαριέστατον πρόσωπον παρέδωκε τό πνευμα πεσών εὐθύς νεκρωμένος. Καί ἰδόντες οἱ φονεῖς τό γινόμενον καί ὄλος ὁ λαός, ὁπού ἔστεκον ἐκεῖ, ἐξεπλάγησαν. Διό καί εἰς τῶν στρατιωτῶν ἀπελθών εἶπε τῷ βασιλεῖ τό γινόμενον. Ἐκεῖνος δέ εἶπεν ὅτι καί νεκρόν τό σῶμα νά τό κρεμάσουν· τούς δέ μαθητάς αὐτοῦ, τόν ἕνα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καί τόν ἕτερον ἐξ ἀριστερῶν. Καί οὕτως καί αὐτοί παρέδωκαν τάς ψυχάς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ.

Βίος καί Πολιτεία Ἰακώβου τοῦ Νέου Ὁσιομάρτυρος, Ἄνθη Εὐσεβείας 7, ἐκδ. «ΤΗΝΟΣ», σελ. 260-268

Διάκος). Κι ὁ Καραϊσκάκης, ὅταν πληγώθηκε βαρεῖά σέ μιά μάχη, σφαδάζοντας ἀπό τούς πόνους ἔλεγε στους συντρόφους του: «Σκοτώστε με, ἀδέλφια! Θεέ μου... ἐλευθέρωσέ με ἀπό τούς πόνους!» (Γιάννη Βλαχογιάννη, Ἱστορική Ἀνθολογία, Ἔστια 2000, σελ. 686). Τά μεγαλύτερα ἀναστήματα τῆς Ἐπαναστάσεως δέν παράβγαιναν μέ τό τελευταῖο παλληκαρόπουλο τοῦ χοροῦ τῶν Νεομαρτύρων.

Ἱστορίες πού Διδάσκουν

ἕνα ἀλλοιώτικο “ἐξοχικό”

Σέ ἕνα μοναστήρι ἦταν ἕνας μοναχός ἀπό τήν Οὐκρανία, ὁ π. Ποιμῆν. Ἄνθρωπος μορφωμένος, γύρω στά 70. Σάν διακόνημα εἶχε τήν μέριμνα νά κόβει καυσόξυλα, νά μεταφέρει νερό καί νά ἀνάβει τήν φωτιά στό μαγειρεῖο. Ὁ μάγειρας τῆς μονῆς ἦταν ἄνθρωπος πολύ θυμώδης. Ὅταν θύμωνε, ἄρπαζε ὅ,τι ἐτύχαινε νά βρεῖ μπροστά του: μασιά, σκούπα...καί ξέσπαγε στόν π. Ποιμένα, χωρίς ποτέ ὁ ἴδιος νά τοῦ ἔχει φταίξει σέ κάτι. Ποτέ δέν τόν εἶδε κανεῖς νά θυμώνει ἐναντίον του, οὔτε νά τοῦ γυρίζει πίσω κουβέντα, ὅταν ἐκεῖνος (ὁ μάγειρας) τόν «ἔλουζε». Μερικοί πατέρες τοῦ ἔλεγαν: «Καλά πάτερ, μέ τόσο ξύλο πού τρῶς, δέν πονᾶς;» Καί ἐκεῖνος μέ ἕνα πλατύ χαμόγελο πού φώτιζε τό πρόσωπό του, ἀπαντοῦσε: «Πάει καλά, πού τίς ἄρπαξα στήν πλάτη καί ὄχι σέ κάποιο ἄλλο σημεῖο πιό εὐαίσθητο!»

Κάποτε ἕνας ἱερομόναχος, ἐνῶ προσευχόταν στό κελλί του, ἀποκοιμήθηκε καί εἶδε τό ἐξῆς ὄνειρο. Βρισκόταν σέ ἕνα τεράστιο κῆπο γεμάτο μέ ἀσυνήθιστα πανέμορφα δένδρα, κατάφορτα ἀπό εὐωδέστατα φρούτα. Ἀποροῦσε, ποιοῦ ἄραγε νά ἦταν ὁ θαυμάσιος αὐτός κῆπος. Καί ξαφνικά βλέπει νά ἔρχεται πρὸς τό μέρος του ὁ π. Ποιμῆν.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, πάτερ; τόν ἐρώτησε.

— Ἄ, τοῦ λέει ἐκεῖνος, αὐτό εἶναι τό ἐξοχικό μου. Κάθε φορά πού δοκιμάζω στενοχώριες ἔρχομαι ἐδῶ καί παρηγοριέμαι.

— Σέ παρακαλῶ, τοῦ λέει, μπορῶ

νά ἔχω ἔστω καί μόνο ἓνα ἀπό αὐτά τά εὐδδέστατα φροῦτα τοῦ παραδείσου;

— Δῶσε μου τό ράσο σου!

Καί τοῦ τό ἐγέμισε.

Ἐκείνη τήν στιγμή ὁ ἱερομόναχος βλέπει νά πλησιάζει πρὸς τό μέρος του, ὁ μακαρίτης ἱερέας πατέρας του. Καί μέσα σέ ἓνα ξεχύλισμα χαρᾶς ἔτρεξε καί τόν ἀγκάλιασε φωνάζοντας: Πατέρα, πατέρα! Εἶσαι καί ἐσύ ἐδῶ; Τήν ἴδια στιγμή χύθηκαν ἀπό τό ράσο του ὅλα τά φροῦτα καί ἀμέσως ξύπνησε. Ἄγριες φωνές τόν ἔφεραν στό παράθυρο τοῦ κελλιοῦ.

Ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ μαγείρου: «Ρέ παλιάνθρωπε, πάλι λίγο νερό ἔφερες; Ὅλες οἱ βρύσες γεμάτες ἦταν! Δέν σταμάτησες, οὔτε κἂν νά ἰδεῖς, ρέ γουροῦνι;» Καί ξεστομίζοντας κατάρες, ὁ μάγειρας, πήρε τήν μασιά καί μέ ὄλη του τήν δύναμι χτυποῦσε τόν π. Ποιμένα. Ὁ ἱερομόναχος ἔτρεξε νά τόν γλυτώσει. Ἀφοῦ κατάφερε καί τόν απέσπασε ἀπό τά χέρια του τόν ἐπῆρε κατά μέρος καί τόν ἐρώτησε:

— Πάτερ Ποιμήν, ποῦ ἦσουν πρὶν ἀπό λίγο;

— Ἐδῶ στήν κουζίνα. Εἶχα ἀποκοιμηθεῖ. Καί ἐπειδὴ ξέχασα νά φέρω ἀρκετό νερό, ἔγινε ἀφορμή νά ὀργιστεῖ ὁ μάγειρας ἐναντίον μου.

— Ὅχι πάτερ, δέν εἶναι ἔτσι. Μή μοῦ κρύβεις τήν ἀλήθεια. Εἶπέ μου, ποῦ πράγματι βρισκόσουν, πρὶν σέ φωνάξει ὁ μάγειρας;

— Καλά, δέν ξέρεις; Ἐκεῖ πού ἦσουν καί σύ!

Ὁ Κύριος ἀπό τήν μεγάλη Του εὐσπλαχνία μοῦ ἐχάρησε ἐκείνον τόν τόπο ὅπου ἀξιώθηκες νά βρεθεῖς καί σύ.

— Καί τί θά συνέβαινε, πάτερ, ἂν δέν μοῦ ἔπεφταν τά μῆλα ἀπό τό ράσο;

— Θά τά εἶχες βέβαια τώρα μαζί σου ἀλλά ἐγώ θά εἶχα φύγει πιά ἀπό τό μοναστήρι!

Δέν πέρασε πολὺς καιρὸς μετὰ ἀπὸ αὐτό τό περιστατικό, καί ὁ π. Ποιμήν μετακόμισε ὀριστικά πιά στόν τόπο τῆς

ἀναπαύσεως του, στό «ἐξοχικό» πού τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Κύριος.

Στάρετς Βαρσανούφιος, Γ' 44-46

Ἅγιος Λεονάρδος - ὁ ἅγιος τῶν φυλακισμένων

Γνωστός στή δύση περισσότερο, ὁ ἅγιος Λεονάρδος ἔζησε λίγο μετὰ τό 500 μ.Χ. Σέ παλιές εἰκόνες φαίνεται νά κρατάει μιὰ ἀλυσίδα, σύμβολο τοῦ χαρίσματος πού τοῦ δόθηκε ἀπό τόν Θεό νά ἐλευθερώνει τούς φυλακισμένους, κι ἄλλοτε ζωγραφίζουν στά πόδια του ἀλυσοδεμένους πού τόν ἐκλιπαροῦν νά τούς ἐλευθερώσει. Τόν παριστάνουν ἐπίσης νά κρατάει στό ἓνα χέρι του σταυρό καί στό ἄλλο βιβλίο σάν διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, ἢ κλήματα πού συμβολίζουν τή γῆ πού ὁ ὁσῖος χάριζε στούς φυλακισμένους πού ἐλευθέρωνε (γῆ πού ἀνήκε στό δάσος τοῦ ἡσυχαστηρίου του), γιά νά τήν καλλιεργοῦν καί νά ἀποκαθίστανται ἐπαγγελματικά καί κοινωνικά.¹

Τόσο πολὺ ἐμεγάλυνε ὁ Κύριος τόν ἅγιο του, ὥστε, ἂν κάποιος ὄντας στή φυλακή ἐπεκαλεῖτο τό ὄνομά του, σπάζανε οἱ ἀλυσίδες του, ἐλευθερωνόταν, καί κανεῖς δέν κατάφερε νά τόν ἐμποδίσει. Πολλοί ἀπό ξένα βασίλεια, ἀφοῦ ἐλευθερώνονταν διὰ τοῦ ἁγίου ἀπό τά κάτεργα ἢ τά δεσμά τους, ἀναζητοῦσαν τόν τόπο στόν ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ ἅγιος Λεονάρδος. Καί κουβαλώντας μαζί τους τίς ποδοκάκες² καί τίς βαριές σιδερένιες μπάλες μέ τίς ἀλυσίδες ἔπεφταν στά πόδια του καί τά παρουσίαζαν ταπεινά στόν ἅγιο. Πάρα πολλοί ἀπ' αὐτούς παρέμεναν ἐκεῖ καί ὑπόσχονταν, σάν νά ἦταν σκλάβοι, νά τοῦ προσφέρουν δουλικές ὑπηρεσίες. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ φρόντιζε ἐκείνος

1. Ἰωάννου Φωτοπούλου, πρωτοπρεσβ., Ὁ Ἅγιος Λεονάρδος ὁ Ὁμολογητής, Βίος-Θαύματα-Ἀκολουθία, ἐκδ. Παπαδημητρίου, 1997, σελ. 22.

2. Ποδοκάκη, ἦταν ξύλο στό ὁποῖο δένονταν τά πόδια τῶν φυλακισμένων.

μᾶλλον νά τούς ὑπηρετεῖ. Τούς μοίραζε κομμάτια γῆς ἀπό τήν τεράστια ἔκταση τοῦ δάσους, ὥστε νά συνηθίζουν νά ζοῦν καλλιεργώντας τή γῆ, παρά ἐπιθυμώντας τίς βέβηλες ἀρπαγές νά πιάνονται καί νά κλείνονται πάλι στή σκοτεινή φυλακή. Κι ἐκτός ἀπό αὐτό τούς ἀνακαίνιζε πνευματικά μέ τήν εὐαγγελική διδασκαλία.³

Ἡ μνήμη του, σύμφωνα μέ τόν Μεγ. Συνέκδημο, τιμᾶται στίς 6 Νοεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Λεονάρδος ὁ ὁμολογητής

θαῦμα τοῦ ἁγίου Λεονάρδου

Ἐνα θαῦμα ὑπέροχο, πού ἔκαμε ὁ ἅγιος Λεονάρδος, εἶναι καλό, νά διηγηθοῦμε.

Στήν περιοχή τοῦ ἁγίου εἶχε πέσει διχόνοια ἀνάμεσα στούς στρατιῶτες. Κάποιος ἄνθρωπος λοιπόν πολύ ἀφοσιωμένος στόν ἅγιο Λεονάρδο, πού κατοικοῦσε στό Νοβιλιακό (Νομπλά), κοντά στό προσκύνημα τοῦ ἁγίου, συνελήφθη ἀπό κάποιον ἀσπλαχνο τύραννο. Κι αὐτός,

3. Ὁργανωμένη ἀπλά καί γεμάτη φιλανθρωπία ἢ ποιμαντική μέριμνα τῶν ἀποφυλακισμένων ἀπό τόν ἅγιο εἶναι ἴσως ἡ πρώτη σωφρονιστική ἀποικία (πρβλ. Les petit Bollandistes, Vies des Saints, t. treizieme, σελ. 211, ὑποσ. 1) (ὄπ.παρ. σελ. 45).

ἐπειδή φοβόταν μήν τυχόν ὁ ἅγιος βοηθήσει τόν αἰχμάλωτό του, ὅπως κι ὁ ἴδιος τό εἶπε ἀργότερα, τέτοιες σκέψεις περνοῦσαν ἀπό τό νοῦ του:

— Ἐάν αὐτόν τόν ἄνθρωπο τόν δέσω μ' ἄλυσίδες καί σκληρές ποδοκάκες, φοβᾶμαι πώς θά τόν χάσω ὅπωςδήποτε, γιατί δέν ὑπάρχουν δεσμά σιδερένια πού νά ἔναι ἰσχυρά μπροστά στόν ἅγιο Λεονάρδο, ὅπως ἀκριβῶς δέν ὑπάρχει κερί, ὅσο σκληρό κι ἂν εἶναι, πού νά ἀντέξει καί νά μή λιώσει μπροστά στή θεά τῆς φωτιᾶς. Ἄν τόν βάλω στή φυλακή ἢ στό μπουντρούμι, καί κεῖ θά τόν βοηθήσει μέ τή δύναμή του. Στενοχωριέμαι πολύ στή σκέψη ὅτι μπορεῖ νά τόν χάσω, γιατί σχεδόν χίλια σολδία θά ζητήσω σάν λύτρα γιά τήν ἐξαγορά του. Τό βρήκα τί θά κάνω! Στό ἐσωτερικό τοῦ πύργου μου θά διατάξω νά σκάψουν ἕνα βαθύ ὄρυγμα. Κι αὐτόν τόν ἄνθρωπο, πού τρέμω μήν τόν χάσω, θά τόν δέσω μέ ποδοκάκες κι ἄλυσίδες σιδερένιες καί θά τόν χώσω ἐκεῖ κάτω. Ποτέ του ὁ ἅγιος Λεονάρδος δέν μπήκε κάτω ἀπό τή γῆ νά ἐλευθερώσει κάποιον λιώνοντα, ὅπως τό συνηθίζει, τήν ἄλυσίδα του. Μά κι ἂν ἀκόμα σπάσει τήν ἄλυσίδα, θά τοῦ εἶναι ἀδύνατον ἀπό τό ὑπόγειο ὄρυγμα νά σύρει ἔξω αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Θά κάνω καί κάτι ἄλλο πού σκέφτηκα. Πάνω ἀπό τήν τρύπα τοῦ ὄρυγματος θά βάλω ἕνα ξύλινο καπάκι σάν κρεβάτι. Πάνω σ' αὐτό θά ξαπλώνουν νύχτα μέρα, χωρίς διακοπή, ὅσοι στρατιῶτες θά τόν φρουροῦν.

Κι ἔκαμε ἀκριβῶς ὅ,τι σκέφτηκε. Γιατί καί τό λάκκο ἔφτιαξε καί τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο δεμένον χειροπόδαρα τόν πέταξε ἐκεῖ μέσα, μά καί κάποια φρουρά στρατιωτῶν διέταξε νά βρῆσκειται πάνω ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο. Ὁ αἰχμάλωτος ὅμως ἐκεῖνος εἶχε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί στόν ἅγιο Λεονάρδο. Ἄν καί ἀγωνιοῦσε μέσα στό σκοτάδι καί βασανίζοταν δεμένος ἀπάνθρωπα στά σίδερα, δέν ἀμφέβαλε καθόλου ὅτι θά ἀπελευθερωθεῖ. Εἶχε τήν ἐλπίδα ὅτι κάποτε θά ἐρχόταν ὁ ἅγιος Λεονάρδος νά τόν βοηθήσει.

Μιά μέρα λοιπόν τόν ἄκουσαν οἱ

στατιῶτες νά ἐπικαλεῖται τόν ἅγιο Λεονάρδο, προπάντων ὅμως νά παρακαλεῖ τόν Κύριο:

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, σὺ πού ἐλευθέρωσες τόν Δανιήλ ἀπό τό λάκκο τῶν λεόντων, λύτρωσε καί μένα διά τοῦ ἐκλεκτοῦ σου Λεονάρδου ἀπό τά χέρια τῶν ἐχθρῶν μου.

Ὑστερα ἀπό αὐτήν τήν προσευχή, κάποια νύχτα, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε κοιμηθεῖ ἀποκαμωμένος, ξάφνου ἐμφανίζεται ὁ ἅγιος. Κυλάει τό ξύλινο καπάκι, στό ὁποῖο ἐκείτονταν οἱ στατιῶτες ἀπό πάνω του, κι ἔτσι τούς ἔβαλε κάτω ἀπ' αὐτό σάν τούς νεκρούς στό μνημα. Κι ἀφοῦ ἀνοιχθήκε ἡ τρύπα τοῦ ὀρύγματος, μπήκε ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ὁ πιστός του ἄνθρωπος γεμάτος φῶς. Τόν ἄγγιξε μέ τό χέρι του καί τοῦ φώναξε δυνατά:

— Κοιμᾶσαι ἢ μένεις ξάγρυπνος; Ἐδῶ εἶναι ὁ Λεονάρδος πού ἐπιθυμεῖς.

Ἐκεῖνος τότε ξύπνησε καί θαυμάζοντας τήν τόση του λαμπρότητα τοῦ λέει:

— Κύριε, βοήθησέ με.

Ἀμέσως συντρίφτηκαν οἱ ἀλυσίδες του, λιώσανε καί γινήκαν σάν πηλός. Ὑστερα τόν πῆρε ὁ ἅγιος καί τόν μετέφερε ἔξω ἀπό τόν πύργο κρατώντας τον στήν ἀγκαλιά του. Καί καθῶς βιάδιζαν, ἄρχισε ὁ ἅγιος νά μιλάει μαζί του σάν φίλος πρὸς φίλο, μέχρις ὅτου ἔφθασαν στό Νοβιλιακό. Ἐκεῖ πιά θά ἔμενε χωρίς κίνδυνο. Μόλις ξημέρωσε, παρουσιάστηκε στους γείτονές του καί τούς διηγήθηκε πόσο δεινοπάθησε ἀπό τόν ἄσπλαγχο τύραννο, μά καί πόσο εὐεργετήθηκε ἀπό τόν ἅγιο Λεονάρδο. Καί δέν μπορούμε μέ λόγια νά περιγράψουμε τή χαρά καί τόν θαυμασμό πού ἔνιωσαν ὅλοι τους.

Ἰωάννου Φωτοπούλου, πρωτοπρεσβ., Ὁ Ἅγιος Λεονάρδος ὁ Ὁμολογητής, Βίος-Θαύματα-Ακολουθία, ἐκδ. Παπαδημητρίου, 1997, σελ. 58-60.

Οἰκουμενιστικό πολυπτυχο

♦ σταχυολόγημα ἀπό τ' ἀποφθέγματα τῶν συγχρόνων μας οἰκουμενιστῶν, πού δίνουν τίς συντεταγμένες τῆς ὀδυνηρῆς πορείας τους, ἐκ τῶν ἰδίων τῶν λόγων τους.

ἀκίνησια καί σιωπή, πορεία κατὰ κρημνῶν

«Τά τελευταῖα χρόνια ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν ἀκούγεται, θά ἔλεγα καί δέν κινεῖται... Μάταια περιμένει ὁ λαός νά δεῖ ἀγῶνες γιά τή διαφύλαξη τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης... Τώρα πιά δέν κινεῖται τίποτα. Δυστυχῶς λείπει τὸ ὄραμα καί ὁ ἱερός ζῆλος. Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας... δέν ἀνησυχοῦν γιά τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση, τὸ κήρυγμά τους εἶναι ἄνευρο, ἐνῶ οἱ ζηλωτὲς κληρικοὶ δέν τολμοῦν νὰ διαφωνήσουν μαζί τους. Ἐτσι χάνεται πολύτιμος χρόνος, τὸν ὁποῖον ἀξιοποιεῖ ὁ διάβολος μέ τὰ ὄργανά του. Καί ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκεται ἐν ἀκίνησια καί σιωπῇ, οἱ Οἰκουμενιστὲς εἶναι δραστήριοι καί προκλητικοί. Συνεχίζουν τὸ ὀλέθριο ἔργο τους, χωρὶς ἐπίσημη ἀντίδραση. Ἀλλὰ ποιὸς τολμᾷ νὰ διαφωνήσῃ μέ τὴν τακτικὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Ποιὸς τολμᾷ νὰ πεῖ στὸν Πατριάρχη ὅτι τὰ ἀνοίγματά του πρὸς τοὺς Παπικοὺς καί Προτεστάντες εἶναι μειωτικὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καί σὲ τελευταῖα ἀνάλυση εἶναι πορεία κατὰ κρημνῶν;... Πάντως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν πρόκειται νὰ διαφωνήσῃ γιά τὸ σοβαρὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέ τὸν Παναγιώτατο. Τοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη»

«Ὁρθόδοξος Τύπος», 17/12/2010

ἐκκλησιαστική ἡγεσία διαβρωμένη θεωροῦν σῶζουσες ἐκκλησίες τίς αἰρέσεις

«Δυστυχῶς ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία, σχεδόν στόν σύνολό της, ἀλλοτριωμένη καί διαβρωμένη ἀπό τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δέν διακρίνει πλέον μεταξύ ἀληθείας καί πλάνης, Ὁρθοδοξίας καί αἰρέσεως· πιστεύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει παντοῦ, ὅτι καί οἱ αἰρέσεις εἶναι ἐκκλησίες... Γι' αὐτό καί ἐξευτέλισαν τήν Ἐκκλησία καθιστώντας την μικρό καί ἰσότιμο μέλος μέ τήν πανσπερμία τῶν αἰρετικῶν προτεσταντικῶν κοινοτήτων, μέσα στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», πού εἶναι οὐσιαστικά «Παγκόσμιο Συμβούλιο Αἰρέσεων». Τό ἴδιο ἰσχύει καί μέ τήν ἀναγνώριση τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ ὡς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, τοῦ πάπα ὡς ἀγιωτάτου ἐπισκόπου Ρώμης, καί τῶν αἰρετικῶν τους μυστηρίων ὡς ἀγιαστικῶν καί σωστικῶν, σύμφωνα μέ τό ὑπογραφέν κοινό κείμενον τοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν στό Balamand τοῦ Λιβάνου τό 1993»

Πρωτοπρεσβ. Θεόδωρος Ζήσης, Ο.Τ.
25.2.2011

σκαλί-σκαλί

«Σήμερα, ὁ ἐναντιωθεῖς στήν Οὐνία (στό ἐγγύς παρελθόν) Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, κάνει δῶρο στόν Οὐνίτη Ἐπίσκοποκ. Σαλάχα ἕνα Ἅγιο Δισκοπότηρο, ἀνεβαίνοντας ἕνα ἀκόμα διαχριστιανικό σκαλί. Καυτηριάζεται ἡ πράξη του αὐτή, ἀλλά δέν τοῦ καίγεται καρφί καί μετὰ δυò χρόνια, προχωρᾷ ἕνα ἀκόμα διαθηρησκιακό, τώρα, σκαλί: δωρίζει Ἱερὸ Κοράνιο σέ μουσουλμάνο, τὸν πρόεδρο τῆς Coca-Cola! Δέχεται ἔντονες ἐπιθέσεις καί ἀντιδράσεις αὐτή ἡ ἀχαρακτήριστη ἐνέργειά του καί ἀντὶ οἱ διαμαρτυρίες νὰ θέσουν φραγμὸ σέ τέτοιες κατάπτυστες ἐνέργειες, ὅχι μόνο συνεχίζει ἀπτώητος τήν οἰκουμενιστικὴ κατρακύλα, ἀλλὰ οἱ

ἐνέργειές του αὐτὲς πολλαπλασιάζονται, γενοβολᾷνε ἄλλους Βαρθολομαῖους, γίνεται «κακὸ» παράδειγμα πρὸς μίμηση, παίρνει τὴ σκυτάλη ἄλλος Πατριάρχης, ὁ Ἀλεξανδρείας, καί δίδει κι αὐτὸς δῶρο Ἱερὸ Κοράνιο στόν Πρόεδρο τῆς Σουδανικῆς Δημοκρατίας κ. OMAR AL-BASHIR! Οἱ ἀντιδράσεις ὡς νὰ μὴ ἐγένοντο, ἢ καλύτερα, ἐρεθίζουν τοὺς οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι πλέον ἐνεργοῦν μέ πείσμα δαιμονικό.

Εὐστάθιος Μοσχοβίτης, ἱστολόγιο freevolution

ἀχρηστεύθηκαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες

«Εἰς τὰ ὄμματα ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ὁ αἰρετικός πάπας ἀποκαθάρθηκε καί νομιμοποιήθηκε ὡς ὁ «ἀγιώτατος ἐπίσκοπος Ρώμης»· ἀχρηστεύθηκαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ παπο μάστιγες καί ἀντίπαπες, ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος συνιστᾷ «τόν πάπαν νὰ καταρᾶσθε». Τό κάστρο τῆς ἀντιπαπικῆς Ἑλλάδος ἔπεσε, γιὰ νὰ ἀκολουθήσει ἡ ἐκπόρθηση καί ἄλλων ὀρθοδόξων ἀκροπόλεων, τῆς Γεωργίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Κύπρου, τῆς Ρουμανίας, πού πρό τῆς Ἑλλάδος ὑπέκυψε καί ἐτοιμάζεται γιὰ δεύτερη φορά νὰ παραδοθεῖ, ἀκόμη καί τῆς σφόδρα ἀντιπαπικῆς Σερβίας, ἡ ὁποία ὑπό τήν νέα της ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία ἔχει ἤδη παραδοθῆ καί ἐτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῆ τὸν πάπα»

Πρωτοπρεσβ. Θεόδωρος Ζήσης, Ο.Τ.
25.2.2011

οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις

«Τοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες δέν τοὺς ἀπασχολοῦν ἰδιαίτερα τὰ καυτὰ θέματα τῆς Πίστεως καί τῆς Εὐσεβείας, ἀλλὰ μόνον τὰ ...Οἰκονομικά τους. Καθημερινὰ γινόμαστε μάρτυρες συγκεκριμένων προσώπων πού μειοδοτοῦν καί προδίδουν τήν Ὁρθόδοξη Πίστι καί καταπατοῦν κατάφωρα τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Ἀλλὰ οἱ Ἁγιορεῖται πατέρες σιωποῦν καί τὰ

άποσιωπούν και καταπίνουν την γλώσσα τους. Όλοι οι Άγιορείτες στα μοναστήρια τους έχουν κομπιούτερ και ίντερνετ και παρακολουθούν την εκκλησιαστική επικαιρότητα και ενημερώνονται κανονικότητα. Γιατί, λοιπόν, σιωπούν και άφωνοι; Γιατί κάνουν ότι δεν βλέπουν και δεν ακούν; Φωνή δεν ακούγεται από το Άγιον Όρος εδώ και πολλά χρόνια για τα απαράδεκτα που συμβαίνουν με τους Οικουμενιστάς.

Μόλις προχθές στην Γερμανία [τήν Κυριακή της Ὁρθοδοξίας] οί λεγόμενοι ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἔκαναν τήν περιφορὰ τῶν ἀγίων εἰκόνων με προηγούμενο τὸν Καρδινάλιο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του τήν ὀρθόδοξη εἰκόνα. Μὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπαράδεκτα σχεδὸν καθημερινὰ καὶ οἱ Ἀγιορείτες νὰ μὴν ὀμιλοῦν καὶ νὰ μὴν ἀκούγεται καθόλου μὰ καθόλου ἢ παραμικρὴ διαμαρτυρία τους; Τί συμβαίνει, λοιπόν; Πυρσὸς ΟΥΔΑΜΟΥ ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει; Μήπως δὲν ἐκπέμπει πλέον φῶς τὸ Ἅγιον Ὁρος, ἀλλὰ μόνον ἕνα μυστηριῶδες καὶ ψηλαφητὸν σκότος; Ἐπαψαν πλέον νᾶναι φῶς οἱ μοναχοὶ των κοσμικῶν καὶ μετετρέπησαν σὲ οὐραγούς τῶν κοσμικῶν ποὺ καθημερινὰ ἀνησυχοῦν, φωνάζουν, ἐξεγείρονται καὶ διαμαρτύρονται γιὰ ὅλα τὰ πρωτοφανῶς συμβαίνοντα στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας; Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος νὰ μὴν ἀποστρέψη ἀκόμα τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὸ Περιβόλι της καὶ τὸ ἐγκαταλείψη στὴν ἀθλιότητα ποὺ φέρεται καὶ ὀδηγεῖται...»

ἀπὸ τὸ ἱστολόγιο Ἀποτείχιση, 25.3.2011

«δὲν σώζει μόνο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»

«Ἡ ἀκαδημία θεολογικῶν σπουδῶν τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος [Ἰγνατίου] ζητεῖ τήν δημιουργίαν νέας μεταπατερικῆς θεολογίας, διακηρύσσει ὅτι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι προνόμιον μόνον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰς “ἐκκλησίας” τῶν

χριστιανικῶν αἱρέσεων, ζητεῖ τήν ἀνοχήν καὶ τὸ ἀκαταδίωκτον τῆς αἱρέσεως, ζητεῖ τήν δημιουργίαν μιᾶς νέας Ὁρθοδόξου Θεολογίας τῶν θρησκειῶν. Τὸ θέμα πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, τήν Ἱεραρχίαν καὶ τὸ Ἅγιον Ὁρος, διότι οὐσιαστικῶς ἡ Ἀκαδημία Δημητριάδος ζητεῖ νὰ πετάξωμεν εἰς τὰ χρονοντούλαπα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τήν Ὁρθόδοξον Πατερικὴν Θεολογίαν»

Ὁρθόδ. Τύπος, ἀρ. 1838, 2 Ἰουλίου 2010, σ. 1

στὶς χωματερές ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηνᾶς ἐζήτηε εἰς τὸ ὄνομα τῆς διπλωματίας τῆς ἀγάπης τοῦ Βατικανοῦ νὰ θέσωμεν εἰς τὰς ἀποθήκας τὰ δόγματα διὰ νὰ βοηθήσωμεν τήν Ἐνωσιν τῶν “Ἐκκλησιῶν”. Ὁ Δημητριάδος διὰ τῆς Ἀκαδημίας του ζητεῖ νὰ πετάξωμεν εἰς τὰς χωματεράς τήν Πατερικὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν καὶ νὰ κατασκευάσωμεν μίαν νέαν... Εἰσηγοῦνται τήν ἐξωφρενικὴν θέσιν γιὰ μία “νέα ὀρθόδοξη θεολογία τῶν θρησκειῶν” ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ σωτηριώδης χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν περιορίζεται μόνον ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐκτείνεται σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ καὶ πρότυπο σὲ ἄλλες χριστιανικῆς “Ἐκκλησίες”, σὲ κοινότητες “ἄλλων ζωντανῶν πίστειων”, σὲ ἀγνωστικιστές, ἀκόμη καὶ σὲ ἀθέους... Αἱ κεφαλαὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς τήν Ἑλλάδα πανηγυρίζουν μετὰ τὰς θέσεις τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Δημητριάδος»

Ὁρθόδ. Τύπος, ἀρ. 1838, 2 Ἰουλίου 2010, σ. 7

συνέντευξη Χρυσοστόμου, ἀρχιεπ. Κύπρου

«Ἐρώτηση: Ὁ κόσμος ἀκούει τοὺς δύο αὐτοὺς Ἱεράρχες (Σημ. «Π»: ἐνν. τοὺς Κυρηναίους καὶ Λεμεσοῦ) ἀλλὰ καὶ ἄλλους θεολόγους νὰ λένε ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ

Ἐκκλησία δέν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλά αἵρεση καί ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀρχηγός αἵρεσης. Ἀληθεύει αὐτό;

Ἀπάντηση: Ὁ Πάπας εἶναι προκαθήμενος Ἐκκλησίας καί αὐτό δέν εἶναι προσωπική μου ἄποψη, ἀλλά θέση τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθοδοξία δέχεται ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία εἶναι ἀδελφή καί κάνει μαζί της θεολογικό διάλογο, στόν ὁποῖο μετέχουμε καί ἐμεῖς, μέ στόχο νά φθάσουμε στήν ἐνότητα τῆς πρώτης μετά Χριστό χιλιετίας. Ἄρα, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τήν Ρωμαιοκαθολική ὡς Ἐκκλησία καί τόν προκαθήμενό της ὡς κανονικό Ἐπίσκοπο τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης. Ὅταν ἀνταλλάσσουμε ἐόρτιες ἐπιστολές καί ἄλλα γράμματα, ἀποκαλοῦμε τόν Πάπα «Ἀγιώτατο Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καί ἀγαπητό ἀδελφό»»

Παρακαταθήκη 72, Μάϊ-Ἰούν. 2010, 19-20
(συνέντευξή του στό ΑΠΕ)

κοινωνοῦν τήν ὄστια τῶν Παπικῶν

«Ἱερέας τοῦ Ἱερωνύμου κοινώνησε ὄστια. Εἶναι ὁ πρωτοπρεσβύτερος Παῦλος Κουμαριανός, συντάκτης τοῦ ἐπίσημου περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐφημέριος», ἐφημέριος κεντρικοῦ ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, γνωστός ἀπό τήν ἡμερίδα τῆς Θεσσαλονίκης πού ἐμφανίσθηκε ὅτι ἐξουσιοδοτήθηκε ἀπό τόν ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο Λιάπη καί ἐκεῖνος ἀντί νά τόν τιμωρήσει τόν κάλυψε. Εἶναι ἐκεῖνος πού πρότεινε νά ἐνωθοῦμε πρῶτα μέ τοὺς Λατίνους καί μετὰ νά συζητήσουμε τίς διαφορές μας. Εἶναι ἐκεῖνος πού εἶναι ὁ ἐκλεκτός ὄχι μόνον τοῦ Ἱερωνύμου Λιάπη, ἀλλά ἰδιαίτερα τοῦ διαβόητου ...κρυπτοκαρδινάλιου Ἰωάννου Ζηζιούλα»

ἱστολόγιο Ἀποτείχιση

Νικόλαος Σωτηρόπουλος γιά τή
Μεταπατερική θεολογία

Νικόλαος Σωτηρόπουλος γιά τή Μεταπατερική θεολογία

«Στό Βόλο, τήν ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος, ὁ Μητροπολίτης Ἰγνάτιος, μέγας οἰκουμενιστής, συναγωνιζόμενος σέ οἰκουμενισμό τόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο, μαζεύει “τή σάρα καί τή μάρα καί τὸ κακὸ συναπάντημα” ἀπὸ θεολογικῆς πλευρᾶς, καί διατυπώνεται νέα θεολογία, “μεταπατερική θεολογία”. Καί τί σημαίνει “μεταπατερική θεολογία”; Ἐκστηθι, οὐρανέ, καί φρίξον, γῆ! “Μεταπατερική θεολογία” σημαίνει, ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπέτυχαν στόν προορισμό τους. Καί γιατί ἀπέτυχαν; Διότι δῆθεν ἦταν φανατικοί, φονταμενταλισταί, ἀντιφεμινισταί, μὴ δυνάμενοι νά προβλέψουν μελλοντικὲς ἐξελίξεις καί καταστάσεις, ἐστερημένοι ἀγάπης καί διαιρέτες τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνθυμούμεθα τὸ λόγο τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίσθηκε, ὅτι οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀπέσχισαν τοὺς αἵρετικούς ἀπὸ τήν Ἐκκλησία, εἶναι ὑπόδικοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί πρέπει νά προσευχώμεθα νά τοὺς ἐλεήσει ὁ Θεός!

Συνεπῶς, κατὰ τοὺς ἐν λόγω οἰκουμενιστάς, ἡ ἐποχὴ τῶν Πατέρων τερματίζεται, καί νέα ἐποχὴ ἀρχίζει καί νέα θεολογία, ἡ “μεταπατερική θεολογία”. Κατὰ τὴ νέα ἐποχὴ οἱ οἰκουμενισταί, οἱ ἄνθρωποι τῆς “μεταπατερικῆς θεολογίας”, αὐτοὶ θὰ δημιουργήσουν ὀρθὴ θεολογία, θὰ διορθώσουν τὰ σφάλματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί θὰ ἐνώσουν τὸν διηρημένο κόσμο!

Τί νά εἰποῦμε; Τρελλάθηκαν οἱ οἰκουμενισταί ἡγέτες καί θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας; Ναί, τρελλάθηκαν. Διότι πνεῦμα πλάνης, πνεῦμα πονηρὸ καί ἀκάθαρτο, εἰσῆλθε σ’ αὐτοὺς καί δέν ξέρουν τί λένε καί τί κάνουν.

Ἦ ἀθλιοὶ καί πανάθλιοι οἰκουμενισταί, κήρυκες τῆς “μεταπατερικῆς θεολογίας”! Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν ἅγιοι. Τὰ λείψανά τους εὐωδιάζουν. Μὲ τὴν ἐπίκληση

τῶν ὀνομάτων τους γίνονται θαύματα. Σεῖς τί εἴσθε καί ὑψώνετε τὸ νανῶδες ἀνάστημά σας ἀπέναντι τῶν Πατέρων;...»

Περιοδικὸ «Ὁ Σταυρὸς» Ἰούλιος -
Αὐγουστος 2010

Ἐξομολόγηση Ἁγιοῦ τῆς Δύσεως

«Οἱ Ἀπόστολοι δὲν προσέλκυσαν μὲ τὴ σαγήνη τους μόνο τὴν κατοικημένη περιοχή τῆς γῆς, ἀλλὰ προχώρησαν καὶ παραπέρα, καί, χωρὶς νὰ περιορισθοῦν στὴ γνωστὴ μας οἰκουμένη, ξεπέρασαν τὸν ὠκεανὸ καὶ ἔπιασαν τίς βαρβαρικές χῶρες καὶ τὰ βρεττανικά νησιά μέσα στὰ δίχτυα τους»

ἄγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος ΕΠΕ 33, 293

Ἅγιος Ἐλίγιος (Ἐλουά)
ἐπίσκοπος Νογιόν Φλάνδρας Βελγίου (+660)
(1η Δεκεμβρίου)

Γεννήθηκε τὸ 588 στὴν περιοχή τῆς Λιμόζ, στὴν κεντρικὴ Γαλλία, ἀπὸ γονεῖς Χριστιανούς. Ἦταν δεξιότηχνης στὴν ἐπεξεργασία πολυτίμων μετάλλων καὶ αὐτὸ τοῦ ἐξασφάλισε θέση στὴν Αὐλὴ τοῦ Βασιλέως Κλοθέριου Β' (584-629), στὸ Παρίσι, ὅπου ἡ τιμιότητά του τὸν ἀνέδειξε θησαυροφύλακα καὶ σύμβουλο. Ὁ βασιλιάς τοῦ ἀνέθεσε νὰ φτιάξει ἕνα θρόνο ὀλόχρυσο μὲ φυτευτοὺς πολυτίμους λίθους. Ὅταν ὁ Ἐλίγιος τοῦ παρουσίασε τὸ ὀλοκληρωμένο ἔργο, ὁ ἡγεμόνας ἐκστασιάσθηκε μπροστὰ στὴν ἀριστοτεχνία του. Ἡ κατάπληξή του ὅμως ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν ὁ νεαρὸς χρυσοχόος τοῦ παρουσίασε ἕναν ἀκόμη θρόνο, ἐξίσου λαμπρὸ μὲ τὸν πρῶτο,

λέγοντας ὅτι τὸν ἔφτιαξε γιὰ νὰ μὴν πάει χαμένος ὁ χρυσὸς ποῦ τοῦ περίσσευε. Ἐπὶ τόπου ὁ βασιλέας ὄρισε τὸν Ἐλίγιο μέγα ἀργυροχόο καὶ ἔφορο ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τὸν κράτησε κοντὰ του ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ τὸν συμβουλευεταί καὶ νὰ ἀκούει τοὺς σοφοὺς καὶ νουνεχεῖς λόγους του.

Ἐξαιρετικὰ ἐλεήμων, ὁ Ἐλίγιος χρησιμοποίησε τὴν θέση καὶ τὴν οἰκονομική του εὐχέρεια γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση αἰχμαλώτων ποῦ πωλοῦνταν σκλάβοι στίς ἀγορές. Ἐγκατέλειψε τὰ περιττά καὶ φοροῦσε τρίχινο χιτῶνα κάτω ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του. Ἡ ἐλεημοσύνη του ἦταν τόσο ὀνομαστή, ὥστε ὅταν ρωτοῦσε κανεὶς ποῦ εἶναι τὸ ἐργαστήριό τοῦ μεγάλου ἀργυροχόου, τοῦ ἀπαντοῦσαν: «Θά δεῖτε τὸ σπίτι ὅπου εἶναι μαζεμένο πλῆθος οἱ ζητιάνοι, ἐκεῖ εἶναι ἡ οἰκία τοῦ κύρη Ἐλίγιου!»

Μετά τὸν θάνατο τοῦ Κλοθερίου (629), ὁ Ἐλίγιος ἔγινε ὁ ἐξ ἀπορρήτων σύμβουλος καὶ φίλος τοῦ διαδόχου τοῦ Δαγοβέρτου. Ἰδρυσε τὸ μοναστήρι τοῦ Σολινιάκ (νότια τῆς Λιμόζ) καὶ μία γυναικεία μονή στὸ Παρίσι. «Εἶναι οἱ κλίμακες μὲ τίς ὁποῖες δυνάμεθα νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν», ἔλεγε ὁ ἅγιος στὸν βασιλέα. Χρησιμοποιώντας τὴν τέχνη του, διακόσμησε τίς λάρνακες τῶν Ἁγίων Διονυσίου καὶ Γενεβιέβης τῶν Παρισίων, Μαρτίνου τῆς Τουρώνης, κ.ἄ.

Τὸ 639, μετά τὸν θάνατο τοῦ Δαγοβέρτου, ὁ Ἐλίγιος καὶ ὁ φίλος του καὶ βιογράφος ἅγιος Αὐδόενος (Οὐέν) [24 Αὐγούστου], ἐντάχθηκαν στὸν Κλῆρο καὶ ἀφιερῶθηκαν ὀριστικά στὸν Θεό. Ὁ Ἐλίγιος ἀναδείχθηκε Ἐπίσκοπος Νουγιόν-Τουρναί στὴν Φλάνδρα (Βέλγιο) καὶ ὁ Αὐδόενος ἔγινε ἐπίσκοπος Ρουένης. Στὴν ἡμιβάρβαρη ἐπαρχία του στὴ Φλάνδρα ὑπῆρχαν ἀκόμη πολλοὶ εἰδωλολάτρες, τοὺς ὁποῖους ὁ Ἅγιος προσπάθησε νὰ ἐκχριστιανίσει, ταξιδεύοντας μέσα στὰ δάση καὶ τοὺς βάλτους, μέχρι τίς ἀκτές τῆς Βόρειας Θάλασσας. Παρ' ὅλο ποῦ λίγοι ὑπῆρξαν οἱ προσήλυτοι, ὁ ἐπίσκοπος δὲν

σταμάτησε νά κηρύττει τό Εὐαγγέλιο τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης, συχνά μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

Ὁ ἅγιος Ἐλίγιος ἔλαβε παρά Θεοῦ τήν πληροφορία γιά τήν ἐπικείμενη κοίμησή του· συγκέντρωσε γύρω του τούς μαθητές του γιά μιὰ τελευταία διδαχή καί τήν 1η Δεκεμβρίου 660 παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Κύριο, ὅλος χαρά πού μετέβαινε στίς αἰώνιες μονές. Τό Λείψανό του ἀνακομίσθηκε ἀδιάφθορο ἕνα χρόνο ἀργότερα. Τότε διαπιστώθηκε, ὅτι εἶχαν μακρύνει τά γένηια καί τά μαλλιά του, καί ἀνέδιδε οὐράνια εὐωδία πρὸς μεγάλη χαρά τῶν πιστῶν καί ἐπιβεβαίωση τῆς ἐλπίδας τους στήν ζωή τήν αἰώνιο.

Πηγές: Νέος Συναξαριστής Δεκεμβρίου / ιστολόγιο Συναξά

Πό τίς διδαχές τῶν στάρετς

τί λείπει ἀπό τό διάβολο

«Μήν ἐνδιαφέρεστε μόνο γιά τή νηστεία καί τήν ἀγρυπνία. Ὁ Κύριος δέν εἶπε “ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν νηστεύητε”, ἀλλά “ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις”. Καί ὁ διάβολος ποτέ του δέν τρώει καί ποτέ του δέν κοιμᾶται, ἀλλά κάνει πάντα τό σατανικό του ἔργο. Ἄν λοιπόν δέν ἔχουμε ἀγάπη καί ταπείνωση – αὐτά πού λείπουν κι ἀπ’ τό διάβολο –, μέ τήν νηστεία καί τήν ἀγρυπνία – αὐτά πού ἔχει καί ὁ διάβολος –, θά γίνουμε κι ἐμεῖς μᾶλλον ...διαβόλοι»¹

Ζωσιμάς Σιβηρίας, ἔκδ. Παρακλήτου, 1995, 27

κάθε ψυχή μπορεῖ νά σωθεῖ

«Σέ κάθε ψυχή, ριζωμένος βαθειά μέσα της, ὑπάρχει - ἄλλοτε σέ μεγάλο, ἄλλοτε σέ μικρό βαθμό - ὁ πόθος γιά μόνωση. Ἡ στροφή πρὸς τά μέσα· στά ἔσω· στόν ἑαυτό της. Μόνο οἱ πολύ ρηχές ψυχές βρίσκουν ‘ἀνάπαυση’ καί εὐχαρίστηση στά χαμερπῆ πάθη τῆς σαρκός καί στούς θορύβους τῆς φευτικής ζωῆς. Τέτοιες ψυχές ἀρέσκονται στίς ἀτελείωτες φλυαρίες στά γέλια καί στήν κάθε εἴδους διάσπαση»

Στάρετς Βαρσανούφιος, Γ' 86

γλυκιά τροφή οἱ παραδόσεις

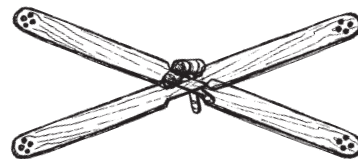
«Ἄς ἔχουμε ὅλους τούς ἱερούς νόμους, τούς κανόνες, τίς παραδόσεις, τίς ὑποθήκες τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί τῶν ἁγίων Πατέρων σάν γλυκιά τροφή καί πόμα, σάν ἀληθινή ζωή τῆς ζωῆς μας. Ἔτσι ὅλα τά δύσκολα θά γίνονται εὐκόλα, τά βαριά ἐλαφριά καί ἡ ψυχή μας θά γεμίσει χαρά κι ἀγαλλίαση»

Στάρετς Ἰωῆς τοῦ Κιέβου, Κάλαμος 1998, σ. 148

ἡ ἐπιστήμη δέν γνωρίζει τά οὐράνια

«Τά οὐράνια γνωρίζονται μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τά ἐπίγεια μέ τή φυσική διάνοια. Πλανᾶται ὅποιος ἐπιχειρήσει νά γνωρίσει τό Θεό μέ τό φυσικό νοῦ καί τήν ἐπιστήμη, γιατί ὁ Θεός γνωρίζεται μόνο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα»

Στάρετς Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης Ὁ Γέροντας Σιλουανός τοῦ Ἄθω, 1985, 483

Ήοίημα

Ὁ κόσμος εἶναι ὠραῖο μέρος γιὰ
νὰ γεννηθεῖτε

Ὁ κόσμος εἶναι ὠραῖο μέρος
γιὰ νὰ γεννηθεῖτε

ἂν δὲν σᾶς νοιάζει πού μερικοὶ ἄνθρωποι
πεθαίνουν

ὅλη τὴν ὥρα

ἢ ἔστω ἀπλῶς λιμοκτονοῦν

κάποιες ὥρες,

στὸ κάτω κάτω δὲν πειράζει

ἀφοῦ δὲν εἶστε ἐσεῖς

Λῶρενς Φερλινγκέτι (1919)

KIBΩΤΟΣ

Ὁρθόδοξα ἀνθολογήματα
πνευματικοῦ κατάρτισμοῦ

• Ἐκδίδεται μέ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βοστώνης κ. Ἐφραίμ γιὰ τίς ἑλληνόφωνες ἐνορίες τῆς Ἁγίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Βορείου Ἀμερικῆς • Ἀποστέλλεται στοὺς ναοὺς τῆς Μητροπόλεως, ἀπ' ὅπου διανέμεται δωρεάν • Μεμονωμένοι ἀναγνώστες πού δὲν ἔχουν πρόσβαση ἢ δὲν ἀνήκουν στίς ἐνορίες μας μποροῦν νὰ ζητήσουν νὰ ἀποστέλλεται στή διεύθυνσή τους • Ἡ συνδρομὴ εἶναι προαιρετικὴ ἀλλὰ ἀπαραίτητη • Ἐπιμέλεια ὕλης: ἱερ. Β. • ἠλεκτρον. διεύθυνση: basil278@gmail.com • τηλέφωνα ΗΠΑ: (617) 734 0608 καί 277 3858 • fax: (617) 730 5783 • ταχυδρ. διεύθυνση: KIBΩΤΟΣ, 278 Warren Street, Brookline, MA 02445, U.S.A. • διεύθυνση στό διαδίκτυο: www.homb.org [publications] • στήν Ἑλλάδα οἱ συνδρομές ν' ἀποστέλλονται στήν κ. Μαρία Σφακιανᾶκη, 570 06, Βασιλικὰ Θεσσαλονίκης, τηλ. 23960 23 650, ἠλεκτρον. διεύθυνση: marsfak@gmail.com